

CHUŤ DRAČÍHO ŽIVOTA

Michal Preisler

Obsah

[RODINNÁ IDYLKA](#)
[VELKÝ NÁKUP](#)
[VZDÁLENÁ PŘÍZEŇ](#)
[CETKA](#)
[ŠERÝ PĚVEC](#)
[MEZI NÁMI DRAK](#)
[ZMRAŽENÁ INVESTICE](#)
[HOTEL SLUJ](#)
[OTEC DRAK](#)
[ZUBATÝ AKTEÓN](#)
[OBSAH](#)

-

Děkuji své ženě Petře za to, že mne inspirovala.

Děkuji svému příteli Oldovi Klímovi za to, že mi otevřel bránu mé fantazie.

Děkuji Ludamiře, nejúžasnější dračici na světě, za to, že bděla nad mými slovy a pomohla mi roztáhnout křídla.

-
Vydalo nakladatelství
JONATHAN LIVINGSTON

v Praze, 2016

Obálka Veronika Plátková

© Michal Preisler, 2016

ISBN ePub 978-80-7551-027-3

ISBN mobi 978-80-7551-028-0

ISBN PDF 978-80-7551-029-7

RODINNÁ IDYLKA

Z pokoje se ozývalo hihňání a dětský křik. Malý Tomík dokázal vrískat jako pavián, když mu sestry sebraly hračky. Patricie zrovna postavila na sporák papíňák plný brambor. Ve vedlejším hrnci pobublávala rýže. Dětičky si začínají vymýšlet čím dál tím víc! Co chutná jedné, není druhá a Tomáš jí všechno, ale jen podle nálady. Podle rachotu právě někdo převrhl krabici s legem. Tomík začal radostně výskat. Ve dveřích od pokoje se objevila holčička s velmi nešťastným výrazem. „Mamí, Tomík mi zboural domeček!“

Na kamnech právě přetekla polévka. Patricie rychle zvedla pokličku utěrkou a vzkypělá tekutina se neochotně vrátila zpět do hrnce.

„Víš jak to je, Eriko. Měly jste si to stavět v podkroví. Jako nejstarší bys to měla vědět! Tomík je ještě maličkej a nechápe to.“

Erika se zatvářila nesmírně ublíženě a vrátila se zpět do pokoje. Za chvíli byl slyšet její veselý smích.

Patricie se dala do čištění mrkve. Nádoba se slupkami od brambor už přetékala.

„Holky, pojdte s tím některá na kompost.“

Veselý hlahol v pokoji se neztišil. Patricie si povzdechla. Vaření ji v poslední době stále víc a víc vyčerpávalo. Pobolívala ji hlava a krk. Cítila se unavená a podrážděná.

Dveře se rozletěly. Do kuchyně vběhl Tomáš, kvílel jako vrátka s hodně zarezlými panty a vrhl se jí k nohám. V patách mu běžela Erika. „Mamí, on mě praštil a Aňa se mě pořád ptá, kde mám hlavu!“

Třetí vešla do kuchyně, věkem prostřední, Anetka. Kolem pasu záclonu jako sukni a v obou rukách panenky. Broukala si nějakou nesmírně vtíravou melodii a otáčela se, jako by tančila. Patricie sice dobře věděla, že Aňa má prostě svůj svět, z něhož jí není lehké vytrhnout, a že tím svoje okolí dokáže přivádět k šílenství, ale už toho na ni bylo moc. Už prostě nedokázala udržet klid zasloužilé matky a rozkřičela se: „Holky, vy mě štvete. Nikdo mi nepomůže! Všechno je na mně! Už toho mám dost!“

Tomík se postavil a otevřel nejbližší zásuvku v kuchyňské lince. Udělal to s takovou razancí, že vyletěla z kolejniček. Patricie se pokusila padající šuplík zachytit, aby zabránila nejhoršímu, ale nestihla to. Příbory, uložené uvnitř, se s šíleným rachotem rozsypaly po dlažbě kolem linky. Navíc při tom záchranném manévru zavadila konečky prstů o nádobu se slupkami a ta okamžitě následovala obsah zásuvky. Tlakový hrnec s bramborami cvaknul a začal hlasitě syčet, Erika se rozesmála na celé kolo.

Patricie jen bezmocně sledovala, jak se jí hroučí domácnost. Bezděky zachytila očima Anetin pohled. Anetka se na ni bezelstně usmála a zeptala se: „Mamí, a kde máš vlastně prsá?“

Za okny se v tu chvíli lehce setmělo.

Nesnáším řezání dřeva. Ne, že by to byla tak nepříjemná činnost, ale než se k tomu člověk dokope! Obyčejně se mi do toho nechce kvůli počasí. Hezké a slunečné dny je třeba využít jinak. Řezání dřeva nechávám na dny pošmourné a chladné. Zkrátka na takové, jaký byl tento.

Těžká šedivá oblaka visela nízko nad zemí a bylo vlezle. Zábly mě nohy a do očí mi létaly piliny. Kotouč cirkulárky nepatřil k nejrovnějším a dělal nesnesitelný randál.

Řezání dřeva raději pojmám jako meditaci. Prostě se zanořím do řady mechanických úkonů a vynořuji se, až když nemám co řezat.

Že jsou děti se mnou na zahradě, jsem si všiml, až když mě Erika zatahala za bundu. Okamžitě jsem vypnul pilu a polínkem zastavil kotouč.

„Zbláznili jste se!? Běhat po zahradě takhle nalehko v tomhle počasí? Okamžitě oblíkat!“ obořil jsem se na ně. Erika měla svůj oblíbený tragický výraz. Aňa přidržovala vzpouzejícího se Tomáška. Oprášil jsem si čepici a očistil brýle od jemných pilin.

„Mamka něco potřebuje?“

Erika vzlykla: „Když ma-min-ka... hyk! Ma-min-ce... hyk!“

Cítil jsem, jak se mi v plicích zastavuje dech. „Něco se jí stalo?“

Obě dívky přikývly.

Děti jsem posadil na lavičku u ohniště, hodil jsem přes ně svou bundu a vyběhl k domu. Minul jsem hrázku naskládaného dřeva, která odděluje zahradu od dvorku za domem. Jakmile jsem vstoupil zadním vchodem na prosklenou verandu, uslyšel jsem podivný hluk. Vycházelo to z kuchyně, do níž se dalo vejít dveřmi přede mnou. Nejvíc ze všeho to vypadalo, jako by u nás řádila parta sjetejch stěhováků. Moc jsem nad tím neuvažoval a pokračoval rychle do kuchyně.

Jídelní stůl byl převrácený. Průvan vzdouval záclony kolem oken a všude po zemi se válely střepy a části kuchyňského vybavení. Zdi i strop byly potřísněny červenými kapkami. Červená louže byla i pod sporákem. Rozmazané stopy vedly do pokoje za kuchyní. Odtud se taky ozýval hluk rozbíjeného nábytku. V rachotu se dalo jasně rozeznat tiché temné vrčení. Začínal jsem tušit, k čemu tady asi došlo. Se zatajeným dechem jsem dál postupoval velmi pomalu. U kamen jsem se natáhl a sundal z hambálek jednu tyč. Byla to dobře půldruhého metru dlouhá jasanová hůl, kterou jsem tam měl položenou jen provizorně, abych zvětšil ložnou plochu. Teď jsem za ni byl velice vděčný. Vyzbrojen holí jsem se plížil podél zdi až ke dveřím do pokoje. Zastavil jsem se u zárubně a opatrně nahlédl dovnitř. Vybavení pokoje dostávalo pěkně zabrat. Jedna skříň byla povalená, druhá ležela v troskách na opačné straně místnosti. Jejich obsah se válel všude okolo. Stolek s počítačem byl převrácený, postel v rohu prošlápnutá. Piáno bylo posunuté kus od zdi, ale jinak v pořádku. Celé scéně zkázy dodával atmosféru oblak štiplavého dýmu.

Uprostřed pokoje sebou, na hromadě trosek, házel tvor, který na první pohled připomínal přerostlého zeleného krokodýla s křídly. Bestie měřila dobře tři a půl metru a rozpětí jsem odhadoval asi na osm. Ležela na zádech s hlavou zvrácenou dozadu, křídla měla zpola otevřená. Velkýma nohama s masivními pařáty divoce kopala na všechny strany. Dlouhý, špičatý ocas se divoce svíjel po zemi a rozhazoval cáry knížek a poházené hračky. Tlama, plná ostrých zubů, jakoby lapala po dechu. Z nozder jí vyletovaly obláčky dýmu. Hlasitě dýchala a vydávala přitom hrdelní vrčení.

Chvilí jsem celý výjev pozoroval. Potom jsem, co nejtišeji, opřel hůl o futro a vstoupil dovnitř. Srdce mi bušilo. V žaludku jsem měl snad pytel ztvrdlého cementu.

Jakmile mě saň zpozorovala, přestala se na okamžik zmítat ve své křeči. Stačil jsem jen zahlédnout vytřeštěné žluté oko. Náhle sebou zvíře mrsklo s takovou prudkostí, že to vypadalo, jako by udělalo přemet ve vzduchu a dopadlo pevně na všechny čtyři nohy. Žluté oči v šupinaté tváři třeštilo na mne. Jak uhel černé zorničky doširoka roztažené. Teď bylo jasně vidět, že mu hlavu až na dlouhý krk kryje hustá krátká hříva zrzavé barvy. Po stranách hlavy vyrůstaly dlouhé, špičaté uši. Čumákem se téměř dotýkala mého obličeje.

„Huááárr, huááárr!!“ Její řev mě na chvilku ohlušil a beton se propadl o patro níž. Přesto jsem neuhnul pohledem: „Já tě slyším, ale nerozumím ti. Tak na mě, laskavě, přestaň rvát!“

Saň se nadechla, jako by chtěla pokračovat, ale tlamu nechala zavřenou a zakoulela očima.

„Jenom klid. Klid! Zas je to tady, že jo?“ pomalu jsem zvedl pravou ruku a pohládl jí po šupinaté skrání.

„Bude to dobrý. Už jsem s tebou,“ chlácholil jsem ji. Její strnulý výraz se najednou jakoby rozpustil. Napětí povolilo. Konce křídel svésila až k zemi a nohy se jí podlomily. Hlava ji s žuchnutím padla na palubkovou podlahu. Přiklekl jsem k ní a pohladil ji mezi ušima. Po očku se rozhlédla. Pak se na mě nešťastně podívala a tiše zakňučela.

Prsty jsem jí projel tuhou hřívou.

„To nic. Dáme to do pořádku,“ usmál jsem se na ni, „děcka umí jednoho vytočit, co?“

Nyní bylo třeba vyřešit několik problémů. V první řadě metabolický šok. Supermutace (jak tomu říká tchán) dá organizmu pěkně zabrat. Je to kompletní fyzická přeměna, navíc spojená s nárůstem tělesné hmoty o dobrých 150%. Tohle je potřeba rychle kompenzovat přísunem velkého množství proteinů. Nejlépe ve formě syrového masa.

Vysypal jsem na zem obsah mrazáku. Vybral jsem všechno, co se masu alespoň vzdáleně podobalo a nacpal to do mikrovlnky. Bezděky jsem se ohlédl, jestli není někde na blízku náš kocour, ale nejspíš se vypařil hned, jak to začalo. Jako by něco tušil, prevít!

Teď se to bude rozmrazovat nejmíň čtvrt hodiny. Urychlit se to nedá, takže dál. Děti byly na zahradě skoro nahé a začínalo pršet. Sakra! Teď jim fakt nehodlám vysvětlovat, proč se nám maminka proměnila v dračici. Rychle do předsíně, popadnout bundy, mikiny a boty.

„Holky, mamince není dobře. Budete muset na chvílku k sousedům.“

Příbuzné si člověk nikdy nemůže vybrat. Někdy bývají nesnesitelní, ale většinou bydlí tak daleko, že se tím nemusíte trápit. Z tohoto pohledu je soused člověkem mnohem bližším, a pokud je on nesnesitelný – máte problém! Naši sousedi, manželé Kalousovi, jsou naštěstí skvělí. Jejich vnučka si s našimi dětmi často hraje a učí je nejrůznější lumpárny. Paní Kalousová byla sice trochu překvapená, ale nedala mi ani v nejmenším najevo, že by jí moje prosba byla nevhod.

„Víte, vybuchl nám papiňák,“ zalhal jsem.

„Propána! Je Patricie v pořádku?“ zeptala se vystrašeně, „slyšela jsem nějaký hluk.“

„Páťa je trochu... hmm otřesená, ale jinak je v pohodě. Potřebuje si jenom trochu vydechnout a já to tam zatím dám do pořádku. Můžu tady děcka hodinku nechat?“ Lhaní mi moc nejde, vždycky se u toho strašně červenám.

„Ale jistě, nech je tady, jak dlouho chceš.“

Jak říkám, zlatí sousedi!

Doma jsem našel Patricii hypnotizovat zhaslou mikrovlnku. Maso jsem jí nasypal do lavoru, který bleskurychle vyprázdnila a vylízala. Mlaskla a hodila na mě tázavý pohled.

Poškrábal jsem se na hlavě: „Dneska už žádný další maso neseženu. Ale počkat, přece jenom tady ještě něco je!“ Vyběhl jsem do chodby a za chvílku před přešlapující dračici nasypal dvě kila kočičích granulí.

Naklonila hlavu a trošku nejistě se podívala do lavoru.

„Ber to jako křupky,“ řekl jsem vesele.

Nevrle na mne zavrčela, ale přesto nabrala několik granulí na jazyk. Chvíli je křoupala v tlamě a pak se s povzdechem pustila do zbytku.

Zvedl jsem povalenou židli a sedl si. Potřeboval jsem si trochu srovnat myšlenky. Vzpomněl jsem si na zaprášenou láhev ve skříni vedle okna. Normálně nepiju, ale dneska bych měl na malého frťana chuť. Ta mě však rychle přešla.

Kalousovi byli nejlepší sousedi na světě. Protože je však tento svět založen na přírodní rovnováze, soused z druhé strany jejich vynikající vlastnosti dokonale kompenzoval. Invalidní důchodce a bývalý policista, pan Fridolín Stehno, patřil k lidem, kteří by vám bez nejmenších skrupulí vlezli klidně až do ložnice. A právě Stehna jsem zahlédl oknem, jak se velmi zvolna prochází po ulici kolem našeho domu, uši našpicované a oči na stopkách.

Přišel jsem k oknu tak, aby mě neviděl, rychle jsem ho zaklapnul a zatáhl závěs. Prevíť! Nejspíš mu neušlo, že se tady něco děje a teď bude slídit okolo jako pes. Došlo mi, že takhle tady Patricie zůstat nemůže. Nelze ji držet, kdo ví jak dlouho, namačkanou v jedné místnosti. Potřebovala se hýbat a měla samozřejmě i hygienické potřeby.

„Páťo, co mám teď dělat? Nemáš nějaký nápad?“

Dračice zvedla hlavu a pomalu se rozhlédla po kuchyni. Potom přední tlapou chvíli přehrabovala střepy. Přišel jsem blíž, abych se podíval, co hledá. V tu chvíli se ke mně otočila a podávala mi můj mobil. Držela ho nešikovně krátkými prsty své přední nohy. Vzal jsem si telefon a chvíli uvažoval, co mi tím chce naznačit. „Mám zavolat vašim?“

Přikývla.

Tchyně - zdroj mnohých vtipů. Pro spoustu chlapů přízračná osoba rozsévající v rodině problémy. Ovšem pro mne osudem určený člověk nejbližší. Vytočil jsem číslo. „Paní Klandová, tady Jirka, Páťa měla nehodu. Ne, ne! Nic vážného, jen má teď o pár zubů navíc.“

Patricie zdělila svoji schopnost po tatínkovi. Tchána jsem znal jako menšího proplešatělého muže, který si nikdy nepřipouštěl žádné potíže. V dračí podobě jsem ho nikdy neviděl, ale byl prý tmavě hnědý a okolo sedmi metrů dlouhý. Na rozdíl od Patricie trpěl záchvaty drakonizmu mnohem častěji. Aby utajil svoji úchylku před světem, přizpůsobil si svoje bezprostřední okolí, a vytvořil tak dokonalou kamufláž.

Brodský dům manželů Klandových měl na půdě vestavěnou velikou místnost, které říkali pelech. Podlahu měla vystlanou matracemi, na nichž ležel koberec vyrobený ze samozhášivé tkaniny, a stěny byly obloženy protipožárním sádrokartonem. Na schodišti před půdou stály dva mrazící boxy napěchované masem na potlačení následků supermutace. Místnost neměla okna, jen jedny veliké dveře, které ji spojovaly s balkónem. Pokud se můj tchán nečekaně proměnil v draka mimo domov, mohl sem přiletět a schovat se před zvědavými pohledy.

Ovšem ani tak nebyl život polo-draka žádný med. Proměna přicházela vždy bez varování a často v nejméně vhodné dobu, ale hlavně se nedala nijak ovládat, zastavit nebo vyvolat. Pan Klanda se věnoval pečlivému samostudiu, ale na spouštěcí mechanismus proměn se mu přijít nepodařilo. Klandovi měli drakonizmus v rodině po mnoho generací, ale žádného jiného člověka s touto vlastností neznal. Z velmi špatných zkušeností svých předků věděl, že je potřeba tuto schopnost nesmírně pečlivě tajit. Ze strachu z prozrazení neexistovaly žádné fotografie, obrázky nebo jakékoli záznamy. Nikdo z nich, alespoň co tchánova paměť sahala, se nesnažil najít člověka s podobným problémem. On sám také sverpě odmítal i sebemenší pomoc. Ovšem s jednou výjimkou – a tou byla paní Klandová. Věčně usměvavá, vysoká dáma sdílela tuhle dvojitou existenci svého muže s nadhledem sobě vlastním. Tahle sympatická osůbka mi byla blízká nejen stejným údělem, ale i přirozenou moudrostí a laskavým humorem.

Típl jsem telefon. Patricie tázavě pohodila hlavou a přešlápla předníma nohama.

„Babička nám může přijet pohlídat děcka nejdřív po zítřku. Navrhla mi, že by mi poslala dědu. To jsem odmítl. Tvůj tatík má dar dělat ve věcech spíš chaos.“ Patricie pokývala hlavou a frkla.

„Navíc by se mohlo snadno stát, že bych musel ukrývat draky dva!“

Sklesle jsem se rozhlédl po zdemolované kuchyni. „Navrhuju dát to tady trochu do pořádku, v noci tě někam odklidit a doufat, že to rychle přejde.“ Patricie tiše zavrčela a pak drápem načrtla do vzduchu obdélník se dvěma kolečky.

„Auto? Že bych tě jako odvezl k vašim do doupěte?“ Představa, jak do našeho sharana stáčím čtyřmetrového draka by mi za jiných okolností připadala i směšná. Teoreticky by to možná šlo, ale rozhodně se mi nechtělo riskovat, že nás po cestě zastaví třeba dopraváci.

„Ne, ne moje milá! Počkáme do setmění a najdeme ti náhradní pelíšek někde v okolí.“

Patricie zavrtěla popuzeně hlavou a zavrčela, ale já už neřešil, co se jí nelíbí a pustil se do úklidu. Začal jsem v pokoji. Na hromadu jsem naházel trosky nábytku a vynesl je na dvorek za domem. Patricie se mezitím pokoušela uklidit v kuchyni. Podařilo se jí postavit stůl i židle, sbírání poházeného nádobí jí však zoufale nešlo. Oběma tlapami uchopila papiňák, ale když ho postavila na linku, shodila křídlem starý zelňák, který sloužil jako stojan na vařečky. Navíc, kamkoliv se jen pohnula, zůstávaly za ní v podlaze hluboké škrábance od jejích drápů. Našel jsem ji, jak nešťastně přehlíží žalostný výsledek své snahy. Objal jsem ji kolem krku a zašeptal do ucha: „To je dobrý, já to zvládnu. Chvilku to vydrž, určitě to brzo přejde.“ Poškrábal jsem ji v bronzové hřívě a ona mě poplácala přední tlapou po zádech, jako že rozumí.

Pokoj jsem uklidil. Co šlo, jsem nacpal do nepoškozené skříně, a zbytek jsem nahromadil v jednom rohu místnosti. Počítač to kupodivu vydržel bez větší újmy a fungoval. Nakonec jsem na zem položil několik desek konopné izolace, která nám zbyla po rekonstrukci podkroví, a přikryl je dekami. Když to Patricie uviděla, pokývala hlavou a sedla si doprostřed improvizovaného pelechu. Jako kočka obtočila ocas kolem nohou a „usmála“ se na mne, co jí jen omezená mimika dovolila – vycenila tesáky.

V kuchyni byl úklid horší. Přesto jsem ho zvládnul v rekordním čase. Vyčistil jsem skoro vše. Jediné, co jsem vzdal, byly stříkance rajské polévky na stěnách a stropě.

Děti jsem vyzvedl už se zpožděním, ale sousedům to nevadilo. Doma jsem jim nachystal pozdní oběd z toho, co zbylo, a když se holky začaly shánět po mamince, tak jsem jim vysvětlil, že je jí zle a potřebuje odpočívat. Dveře do pokoje jsem raději zamknul. Po jídle jsem vyhnal všechnu drobotinu do podkroví a dělal jim program až do večera. Přitom jsem horečně uvažoval, kam Patricii přemístit. Napadlo mě, že nejjednodušší by bylo to holkám nějak vysvětlit. Tuhle myšlenku jsem ale rychle pustil z hlavy. Ne že by to nedokázaly pochopit, ale druhý den by to věděla celá dědina a to jsem nechtěl.

Se setměním jsem začal být nervózní. Děcka jsem nahnal do postelí, jak to jen šlo. Tomáš nemohl dlouho usnout, takže jsem se do pokoje dostal až po deváté hodině. Tiše jsem otevřel dveře. Patricie tam ležela stočená do klubíčka, ale jakmile jsem nakouknul, tak zvedla hlavu. Sedl jsem si před ní na turka. „Uděláme to takhle: Vyplížíme se nejkratší cestou za humna. Ty to pak vezmeš obloukem přes pole ke žlebu a schováš se do Panského Klínku. Já pojedu po vlastní ose autem.“

Patricii se můj plán moc nelíbil. Vrtěla hlavou a vrčela, ale co má na mysli, jsem nepochopil. Napadlo mě, že do příště si budeme muset dohodnout nějaké posunky nebo se naučit znakovou řeč. Nakonec se mi ji přece jen podařilo přimět k opuštění domu.

Ještě jsme ani nevyšli ven a už nastal první problém. Zapomněl jsem, že světlo v předsíni se spouští na fotobuňku. Naštěstí se rozsvítilo v okamžiku, kdy Patricie ještě nestála před oknem. Rychle jsem ji

zatlačil zpátky do kuchyně a přes čidlo hodil hadr. Na druhý pokus jsme se tedy dostali na naši potměnou předzahrádku. Tady nás čekala nejnebezpečnější část cesty. Věděl jsem, že ať se vydáme kterýmkoliv směrem po naší ulici, tak všude jsou velmi všímaví sousedé. Nezbylo, než spoléhat na štěstí. Bylo sice zamračeno, ale při zemi byl vzduch bez mlhy. Pouliční lampy však příliš nesvítily. Šlo o to, vystihnout správný okamžik a co nejrychleji překonat zhruba dvě stě metrů v zástavbě. Pak už byla jen potmělá humna, kde ji nikdo neměl šanci zahlédnout.

Seděl jsem na bobku schovaný za rohem našeho domu. Patricie ležela na břiše za mnou, ale hlavu na dlouhém krku měla skoro na úrovni té mé.

Obrátil jsem se na ni. „Hele, počkáme, až zhasne světlo a vyrazíme.“

Pouliční lampa před naším domem blikala přibližně s pětiminutovým intervalem. Už to několikrát opravovali, ale marně.

Blik! Naše šance přišla. Proběhl jsem předzahrádkou a otevřel branku. Patricie, příkrčená k zemi, klusala v těsném závěsu. Venku jsem zabočil doprava a v dáli jsem uviděl konec ulice. Byl černý jako vchod do přívětivé jeskyně v bouři světél. A byl příšerně daleko! Vyrazili jsme. Neudělal jsem ani pět kroků a u souseda se rozštěkali psi. Řvali jako pominutí a přidávali se k nim další. V okně, asi padesát metrů před námi, se nepatrně pohnula záclona.

„Zpátky! Rychle!“ zasyčel jsem a začal couvat. Patricie se bleskově otočila a jako had vklouzla brankou zase do předzahrádky. Oběhla dům na dvorek a pokračovala dál do zahrady. Dohnal jsem ji a přidřepel za hromadu dřeva. „Tak, po ulici to nepůjde. Co teď?“

Naše zahrada byla uprostřed bloku domů. Ze všech stran ji obklopovaly další oplocené pozemky, takže nebylo kudy uniknout. Bezradně jsem se rozhlížel na všechny strany. Vtom do mě Patricie drbla drápatým prstem. Žluté oči jí ve tmě šibalsky svítily.

„Co je?“ zeptal jsem se. Pohodila hlavou, malinko roztáhla křídla a naznačila mávání.

Samozřejmě, že jsem uvažoval i nad touto variantou, ale zavrhl jsem ji. Proti podmračenému nebi osvětlenému vesnicí by byla strašně nápadná. Teď nám ovšem nic jiného nezbyvalo. Konec konců, dneska se lidi na oblohu už stejně nedívají.

Pohládl jsem ji po tváři. „Ty máš vždycky lepší nápady než já.“ Zasalutoval jsem. „Letové středisko povoluje start. A dej na sebe pozor.“

Dračice kousek poodstoupila. Nahrabila se a pak vyskočila do vzduchu jako kočka. Křídla jí doslova vystřelila do stran. Mocně s nimi mávla, aby nabrala vzduch. Přesto se při druhém záběru propadla natolik, že se musela zadními běhy znovu odrazit od země. Po tomhle manévru však už nabrala tolik rychlosti, že mohla začít stoupat.

Hodně mi v těch chvílích trnulo. Inu, jsou věci, které může člověk trénovat jenom jako drak a jí trénink už pěkných pár let chyběl. Sledoval jsem ji, dokud se mi neztratila v temném nebi mimo dosah světél Pretrovic. Ještě chvíli jsem zůstal sedět za dřevem a vydýchal události posledních okamžiků. Bylo ale potřeba zařídit ještě spoustu věcí! Doma jsem nashromáždil vše potřebné a nacpal to do auta. Obul jsem si lepší boty, zkontroloval spící děti a vyrazil za svou ženou.

Zatímco v dědině byl ještě regulérní podzim, ve žlebu a na planinách se udržel první sníh. Nechodilo se v něm zrovna dobře, protože měl na sobě křehkou ledovou skořáčku.

Sjel jsem ze silnice na polní cestu, která vedla k opuštěnému lomu. Zaparkoval jsem na kraji lesa. Než jsem začal vytažovat náklad z auta, ještě jsem se zaposlouchal do nočního ticha. Trošku klidnější jsem pokračoval ve své práci. Na zřízení pelechu jsem potřeboval hodně věcí. Hlavně několik starých dek a pytel slámy. Také oblečení, boty a nějaké toaletní potřeby pro Patricii. Zpětná proměna přicházela také

nečekaně a tak bylo potřeba být připraven. Naložil jsem i spacák a karimatku pro sebe. Co šlo, jsem nacpal do gemy. Pytel se slámou jsem si hodil přes rameno a vyrazil k jeskyni.

Panský Klínek nebyla ve své podstatě až tak úplně jeskyně, ale zasedimentovaná puklina ve vápencové skále. Místní jeskyňáři ji otevřeli před nějakými patnácti lety ve snaze dostat se do předpokládaných prostor pod planinou. Po dvou letech je však bezvýsledné vyvážení bahna přestalo bavit a lokalitu opustili. Takhle tu po nich zůstala jen dvacetimetrová chodba přibližně dvoumetrové šířky. Místní sem chodívali málo, ač to bylo z vesnice, co by kamenem dohodil. Maximálně jednou, dvakrát za rok tady omladina uspořádala pařbu, ale to teď v neděli nehrozilo. Takže to byl ideální úkryt pro jednoho menšího draka.

Křupal jsem sněhem a proplétal se s objemným balíkem mezi stromy. Ve tmě jsem musel trochu hledat, ale nakonec jsem na vchod narazil. Vstoupil jsem dovnitř a rozsvítil baterku. Sníh, nanošený na počvě, byl neklamnou známkou, že tady před chvilkou někdo byl. Chodba se uprostřed poněkud lomila, takže nebylo vidět na konec. Pro jistotu jsem zavolal: „He-hej! Páťo, to jsem já!“ Odpověděla mi jen slabá ozvěna. Šel jsem se tedy podívat na konec. Jeskyně byla prázdná! Nasucho jsem polknul. Jen klid, říkal jsem si, kdyby tady Patricii někdo vyrušil, určitě by tu byl slušnej rachot. A kdyby jí chtěl někdo ublížit, určitě by svoji kůži nedala zadarmo.

Složil jsem svůj náklad na konci štolky a vyšel ven. S baterkou v ruce jsem sledoval stopy. Mimo těch mých tu byly jen stopy čtyřprstých tlap. Jedna cestička směřovala do jeskyně, druhá pryč. Vydal jsem se po stopách, které Klínek opouštěly. Stoupal jsem do svahu, který vymezoval žleb. Stopa všelijak kličkovala, někdy se lomila v ostrém úhlu, jako by Patricie něco hledala. Prolezl jsem obzvlášť hustým houštím a ustrnul. Malý plácek, ohraničený černými stíny habrů, byl celý podupaný a zbrocený krví! Trochu jsem místo prohledal a s úlevou konstatoval, že zvíře, které tady přišlo o život, byla srna. Znova jsem musel trochu vydýchávat.

„Doufám, že ti chutnalo Páťo,“ řekl jsem polohlasně a vyrazil na další cestu. Nakonec jsem se vyškrábal až na planinu. Na rozdíl od zalesněného žlebu připomínala planina spíš step. Stromy a keře se tu musely stáhnout do několika remízků a malých koleček kolem závrtů. Jinak tu byla jen pole a pastviny. Sporé měsíční světlo prorazilo mraky a vykreslilo reliéf krajiny. Ostrůvky černých keřů teď vypadaly, jako by plavaly v moři smetany.

Došel jsem až k místu, kde stopa náhle končila. Rozhlédl jsem se po obloze. Nalevo ode mne se v mracích odrážela světla vesnice. Zahleděl jsem se opačným směrem. Přimhouřil jsem trochu oči a uviděl ji! Její silueta se jasně rýsovala proti podmračenému nebi. Ve veliké výšce pomalu přilétala od severu. Jakmile se dostala na mou úroveň, udělala úsporný výkřut a spadla z nebe jako kámen. Přistála asi pět metrů ode mne tak lehce, že bylo slyšet jen plácnutí křídel a křupnutí sněhu. Najednou tam prostě stála a protřepávala si křídla. I na tu vzdálenost jsem cítil teplo jejího dechu.

„Docela jsi mi nahnala, víš to?“ zeptal jsem se na oko vyčítavě, „neměla bys tady tak poletovat! Co když tě někdo picne?“ Sklonila hlavu a šourala se ke mně. Postavila se mi k boku a po očku se na mne podívala. Skoro jsem uvěřil jejímu skleslému výrazu. Vztáhl jsem ruku, abych ji pohladil po hlavě. V tu chvíli se zhoupala v bocích a strčila do mne zadkem tak prudce, že jsem sebou skoro plácnul do sněhu. Uskočila a krákově se zasmála.

„No počkej, ty ještěrice slizká! Já ti dám!“ křikl jsem a hodil po ní sněhovou kouli. Elegantně se jí vyhnula a máchlá při tom ocasem tak těsně nad zemí, že mě zasypala sprška sněhu a ledové tříště.

„To nebylo fér, ty přerostlá ještěrko! Tohle ti vrátím,“ zavolal jsem se smíchem a začal metat další koule. Poskakovala okolo jako rozpustilé hříbě a vesele vrčela. Šupinatá kůže se jí v měsíčním světle matně leskla, znozder a tlamy jí vycházely obláčky páry. V očích svítily žluté plamínky. Najednou

nebyla tím neohrabaným tvorem chyceným ve zdech našeho domu. Byla plná síly a energie; učiněná královna prostoru. Zkrátka přesně taková, jako když jsme se poznali.

Byl jsem tenkrát na vysoké škole ve třetím ročníku. Studium mě velmi vytěžovalo. Obzvláště přebíhání z jedné putyky do druhé mi pravidelně zabíralo spoustu času. Na kolejích se sešla velmi různorodá parta lidí ze všech koutů našeho státečku, takže tam bylo patřičně veselo.

Na technice zrovna moc holek nestudovalo, takže jsme museli stavy doplňovat na nedaleké medině. Patricie studovala stomatologii. Upřímně řečeno, nevšímal jsem si jí o nic víc než ostatních holek.

Událost, která nás sblížila, se stala koncem zkouškového. Několik se nás dohodlo, že pojedeme naše semestrální úspěchy oslavit vandrem do Nízkých Tater. Základnu jsme si udělali v malém kempu, odkud jsme pořádali hvězdicovité výlety po okolí. Třetí den se naše skupina rozdělila na chrtíky, kteří letěli bezhlavě vpřed a kocháče – tj. mne a Patricii. Odmítli jsme tryskem proběhnout hřebenovou túru a zdrželi jsme se na jedné vyhlídce s tím, že se s chrtí skupinkou sejdem večer v kempu.

Díky mé vynikající orientaci jsme při sestupu zabloudili a zamotali se v hlubokém, liduprázdném lese, kde nebyly snad ani cesty na stahování dřeva. K večeru se zatáhlo hustými, černými mračny a z dálky začalo hřmít. Při představě bivaku v lese, bičovaném průtrží mračen, byla Patricie viditelně klidnější než já. Dokonce ještě vtipkovala na téma společná noc v seníku, když tu najednou zmlkla uprostřed slova. Podíval jsem se na ni, abych zjistil, co se jí stalo, a jestli mi do té chvíle bylo úzko, tak teď jsem dostal vysloveně strach! Patricie se jednou rukou držela stromu. Byla prohnutá jak luk a třásla se po celém těle. Oči měla zavřené a zatínala zuby, až to skřípalo. Napadlo mě, že má nějaký záchvat. Přiskočil jsem k ní, abych jí pomohl sednout, ale ona mě odstrčila. Otevřela oči a řekla jediné slovo: „Neboj!“ Její hlas zněl podivně dutě. Potom se jí z nosu a úst vyvalil oblak dýmu. Rysy v obličejí se jí začínaly měnit. Nos a pusa se jí začaly protahovat a čelo jí ustupovalo. Zpod vlasů rostly dlouhé uši. Její kůže nabírala tmavě zelenou barvu. Na tvářích jí rostly šupiny a krk se prodlužoval. Volnou rukou se pokusila sundat batoh, ale nestihla to. Prsty zesílily a vyrostly na nich krátké, zahnuté drápy. Celé její tělo se protahovalo. Oblečení se na ní napínalo a praskalo. Už se nedokázala udržet stromu a spustila se na všechny čtyři. Dál rostla. Popruhy batohu se roztrhly. Na zádech jí narostl pár blanitých křídel. Jako had se za ní prodlužoval špičatý ocas.

Proměna netrvala snad ani minutu a přede mnou stál plazu podobný tvor, který ze všeho nejvíc připomínal draka! Byla porostlá matně zelenými šupinami. Mimo drápů na těle neměla žádné jiné trny nebo rohy. Na hlavě a zátylku jí rostla krátká, hustá hříva trošku tmavší barvy, než bývaly její vlasy. Všude na ní visely cáry oblečení. Stála na vratkých nohou, hlavu skloněnou k zemi, oči zavřené. Těžce oddechovala. Sledoval jsem tu scénu s otevřenou pusou. Bylo to jako horečnatý sen, jako noční můra v plné bdělosti. Dračice najednou otevřela oči a podívala se do těch mých. Hrůza, která mě popadla, jako by tryskala přímo z těch žlutých světél. Odhodil jsem svůj batoh a dal se na zběsilý úprk. Patricie mi nechala slušný náskok, ale přesto si mě později bez nejmenších problémů našla a dohonila. Snažil jsem se skrýt v mlázi a ona létala nad vrcholky stromů jako jestřáb. Naháněli jsme se takhle po lese asi hodinu, než se jí podařilo dát mi najevo, že mě nechce sežrat. Strávili jsme pak spolu tu nejpodivnější noc, jakou jsem kdy v životě zažil. Patricie mi k večeri ulovila zajíce, a potom jsem spal pod jejím křídlem, chránila mě tak před lijákem, který se spustil hned po setmění. Jí samotné nedělal déšť ten nejmenší problém.

Teprve s rozbřeskem jsem si ji mohl pořádně prohlédnout. Tiše, abych ji neprobudil, jsem studoval každý detail jejího těla. Ovšem oklamat dračí instinkt není tak jednoduché! Patricie procitla ve stejném okamžiku jako já, jen to na sobě nedala znát. Takže viděla moc dobře, co dělám, ale dovolila mi to.

Ráno bylo jasné, slunečné a mokré od noční bouřky. Celé dopoledne jsme po lese hledali naše věci a potom jsme vyrazili k nejbližší vesnici. Patricie mi ukázala směr, kde v noci zahlédla světla. Cestou mi vrtalo hlavou, jak vstoupíme do civilizace? Ve své dračí podobě Patricie nedokázala mluvit. Její verbální projev se smrsknul jen na různé druhy vrčení a syčení. Ptát se na její názor proto nemělo smysl. Dal se, nicméně, bezpečně odhadnout. Jak jsme se blížili k dědině, její krok se stále zpomaloval a zdála se mi jaksi ustaraná. Nakonec se zastavila u horského potůčku a už se odtud nehnula. Sedl jsem si vedle ní. Podívala se na mne tak smutně, že jsem neodolal a pohladil ji po zrzavé hřívě. Navrhnul jsem jí, že zajdu do vesnice, abych dal vědět ostatním, kde jsme, a pak přijdu zpět. Nevěděl jsem tehdy, jak je to s jejími proměnami, ale bylo mi hloupé nechat ji tady jen tak samotnou. Nějak jsem vytušil, že její lidská podoba se zase vrátí a rozhodl jsem se, že jí do té doby budu dělat společnost. Jakmile jsem však udělal pár kroků, zaslechl jsem tiché zakvílení. Otočil jsem se právě včas nato, abych viděl podobnou proměnu jako včera večer, jen opačným směrem. Nakonec jsme tedy šli do vesnice oba. Její oblečení bylo sice nepoužitelné, ale v batohu měla náhradní tričko. Já jí půjčil svoje kraťasy a šel jsem jen v trenkách.

Ukázalo se, že starost našich kamarádů byla přímo dojemná. Vůbec si nelámali hlavu s tím, kde jsme, nebo co se nám stalo. Natož s tím, že by nás měli hledat. Vzali to prostě tak, že jsme si to museli fakt užít, a že jsme spolu začali chodit.

A měli vlastně pravdu!

Do jeskyně vběhla jako první. Očistila si sních z tlap a otočila se ke mně, celá udýchaná s vyplazeným jazykem. Vydechovala obláčky páry a po bocích jí tekl pot a voda z rozpuštěného sněhu. Doklopýtal jsem za ní a opřel se rukama o kolena. Musel jsem chvíli nabírat dech a rozepnout si bundu.

„Ty seš ale číslo!“ vytáhl jsem jí zmrazek z hřívky. „Připravím ti spaní a letím za děčkama.“

Při zmínce o dětech zbystrila.

„Mimochodem, jsou v pořádku,“ dodal jsem rychle. Přesto už s ní nebyla řeč. Celou dobu, co jsem chystal pelech, jen nervózně podupávala a frkala. Ani mě to nenechala pořádně dokončit a už mě strkala z jeskyně. Na odchodu jsem se ještě otočil. Stála ve vstupu a dívala se za mnou. Zamával jsem jí a zavolal: „Přijdu zítra. Miluju tě!“

Doma jsem toho moc nenaspal. Celou noc jsem musel myslet na to, jak je Patricii ve žlebu, a když jsem konečně zabral, zdály se mi zmatené sny o lovcích se sítěmi. Probudil jsem se s bolestí hlavy. Ještě jsem se trochu motal, když jsem volal do práce, aby mi dali volno. Navíc jsem včera zapomněl nachystat Eriku, takže bylo opravdu co dělat. Cesta ke škole taky neprobíhala zrovna ideálně. Spolu s holkami jsem pošmourným ránem vlekl i Tomáše. Šel neuvěřitelně pomalu a zastavoval se u každé hlouposti, kterou našel na silnici. Nabírali jsme čím dál větší zpoždění, i když jsem ho chvílemi nesl. V půli cesty jsem pochopil, že to nestihneme a poslal jsem Eriku napřed. Anetka měla jít do školky a tam pozdní příchod až tak nevadil. Erika utíkala ulicí dolů a Tomáš našel něco nesmírně zajímavého v mělké kanalizační strouze. Povzdechl jsem si: „Tomíku, nech toho a vylez,“ a začal jsem ho tahat z kanálu. Vůbec jsem si nevšiml, že Anetka se zatím sama pustila ke škole. Nevšiml jsem si ani bílé dodávky, která stála asi padesát metrů níž po ulici.

Zaslechl jsem jen krátké Anetčino vřísknutí a pak startující motor. Než jsem se zorientoval, zahýbala už dodávka na hlavní silnici. Zoufale jsem se rozhlédl. To snad není možný, to se může stát jenom mně! V poslední době se proslýchalo, že se někdo pokusil v okolí unést nějaké dítě. Tyhle zprávy jsem však vždycky považoval za druh lidové slovesnosti - chyba!

Stáli jsme s Tomášem prakticky před domem jednoho mého známého. Zburcoval jsem ho a krátce

mu vysvětlil, co se mi přihodilo. Byl sice docela nevrlý, ale jako otec, který má rovněž tři děti, byl okamžitě připraven mi pomoci. I tak jsem si se svým náhlým problémem připadal strašlivě sám.

Nebyla to však úplně pravda.

Patricie se probudila ještě za tmy. Chvíli se převalovala v pelechu, ale spát už nemohla, proto raději vstala a vyšla před jeskyni. Předními tlapami nabrala sníh a omyla si jím obličej i krk. Protáhla si nohy i křídla a vyrazila do setmělého lesa ulovit něco k snídani. Nic nechytla. Myšlenky se jí stáčely k dětem. Nakonec místo lovu jen tak kroužila ve výšce a sledovala ranní krajinu. Napadlo ji, že už je určitě čas, kdy má být Erika ve škole. Nápad, že se podívá na děti alespoň z výšky, se jí zalíbil, a proto nabrala směr nad Pretrovice. Viděla tak situaci u kanálu a zahlédla i dveře dodávky, které se náhle otevřely před Anetkou. Srdce se jí skoro zastavilo, když se z auta vysunula ruka a chytila ji za bundu.

Co má teď dělat? Jak jí má jen pomoci? Zoufale sledovala dodávku, která rychle opouštěla prostor vesnice. Napadlo ji, že by už Anetku nikdy nemusela vidět. Padla na ní tak strašná úzkost, že až tiše zavyla. Bezděky si protřela oči a přitom zahlédla svou tlapu. Prohlížela si ji, jakoby ji viděla poprvé. Roztáhla prsty zakončené drápy. Otočila ji dlaní k sobě a zaťala v pěst. Pod šupinatou kůží se pohnuly svaly a ztvrdly jako ocelové tyče. Klouby v pařátu až zaprašťely. Úzkost byla ta tam. Patricie přivřela oči. Pocítila strašný vztek, který jí začal rozpalovat vnitřnosti do ruda. Jakoby se jí shromažďoval v hrudníku a dral se krkem, aby potom vytryskl v podobě strašlivého zařvání a oblaku černého dýmu. V té chvíli definitivně zmizela matka, která se strachuje o dítě, a vládu převzala matka-dračice. Strašlivě našťvaná dračice! Patricie už naprosto přesně věděla, co udělá.

Krátce zhodnotila situaci a pak s maximální silou vyrazila šikmo vzhůru. Když nabrala dostatečnou výšku, udělala rychlý výkrut tak, že se stočila střemhlav k zemi. Přitáhla končetiny těsně k tělu. Křídla nechala roztažená jen tak, aby mohla usměrňovat pád. Nabírala rychlost. Vzduch jí cuchal hřívu a hvízdal v záhybech napjatého těla. Přitom přivřenýma očima stále sledovala svůj cíl. S matematickou přesností porovnávala svou rychlost s rychlostí dodávky. Do křídel nabrala malinko víc větru a začala měnit úhel svého letu.

Místo, v němž se chtěla zmocnit své kořisti, byla prudká pravotočivá zatáčka. Přímo tam se na silnici napojovala polní cesta. Vypadalo to tak, že polňačku začali kdysi asfaltovat, ale tady se rozhodli ji opustit a novou silnici vést údolím, které uhýbalo doprava. Polní cesta dál vedla nějakých dvě stě metrů mezi mokřady Rogendorfského potoka. Potom mizela v lese a stoupala ven z údolí.

Dračice už letěla prakticky vodorovně nějakých pět metrů nad zemí. Jako smaragdový anděl pomsty se řítila z pravé strany na uhánějící dodávku. Za ocasem se jí černal les, takže řidič neměl nejmenší šanci ji zahlédnout. Těsně před dopadem vymrštila všechny čtyři nohy vpřed. V okamžiku, kdy dodávka mījela sjezd na polní cestu, udeřila do její střechy silou parního bucharu! Drápy se zasekly do plechu. Její nečekaný útok byl tak razantní, že auto dostalo smyk a sjelo ze silnice. Patricie měla pocit, že se jí při nárazu snad vyrvaly všechny prsty z kloubů, ale držela se jako klíště.

Rachotící dodávka ujela na hrbolaté cestě ještě dobrých padesát metrů, než se zastavila. Dračice přešlápla zadními nohama víc dopředu, vzepřela se a trhla. Plech zaskřípal. Přehmátla a otevřela dodávku jako krabičku sardinek. Nahnula se a nakoukla dovnitř. V kabině byl šílený zmatek, takže jediné, co na první pohled uviděla, byl řidič. Bez hlesu sáhla dovnitř, chytila chlapa za bundu na prsou a jediným mocným škusnutím ho vyhodila z auta. Přetrhla přitom i bezpečnostní pásy. Koutkem oka přitom zahlédla vyděšenou Anetku, která se choulila pod sedadlem spolujezdce. Srdce jí to mohlo utrhnout, ale rychle se odklidila z jejího zorného pole. Už takhle musela být chudinka strašně vyděšená a Patricie to nechtěla zhoršovat. Seskočila z vraku a rozhlédla se. Ve vysoké trávě, rostoucí v okolním

mokřadu, se něco pohnulo. Patricie zavětrila a vyrazila tím směrem. Pomalu, jista si svou kořistí. Hlavu držela nízko a našlapovala tiše. Než rozhrnula poslední trs trávy, tak zavrčela a dala si záležet, aby to znělo opravdu děsivě. Chlápek tam ležel na zádech a vyděšeně ji pozoroval. Z roztrhaného oblečení mu na prsou prosakovala krev. Patricie se mu podívala do očí a ukázala mu svoje vyceněné tesáky. Tlama se jí přitom plnila zápalnými slinami a někde uvnitř se rozpalovala jiskra zážehu.

Zbude z tebe jenom škvarek a bude pokoj, pomyslela si. Vtom zaslechla zvuk motoru. Zavrtěla hlavou. Nebudu se s tebou špinit, ale tohle ti dám! Nabrala sliny na jazyk a plivla. Jen tak, bez ohně. Chlápkovi se o obličej rozstříklo dobře půl litru vazké tekutiny. Pak zašustila vysoká tráva a dračice byla pryč.

Marek už léta pracoval jako řidič u záchranky. Navíc moje situace na něj působila velmi osobně. Řítili jsme se po silnici v jeho autě tak rychle, že to spíš vypadalo, jako že letíme nízko a zatáčky jsme brali po dvou kolech. To, že pronásledování skončí tak záhy, nás trošku zaskočilo. Marek zastavil tak, aby dodávka nemohla ujet, a oba jsme vyskočili z auta. Doběhl jsem ke zdemolovanému vozu a trhnutím otevřel dveře. Ke své velké úlevě jsem tam našel uplakanou, ale zdravou Anetku. Marek nás posadil do svého auta a šel se podívat po řidiči. Vrátil se s tím, že chlápek leží kousek odtud, má přeražené nohy, pochroumaný hrudník a je v šoku, protože blábolí něco o obludách. Než stačil vytáhnout svoji lékárníčku, mimochodem mnohem větší, než vozím v autě já, přijela záchranka a policie. Pak začal výslech a dlouhosáhlé sepisování protokolu. Marek se sice se všemi policajty osobně znal, ale přesto nám nevěřili, že jsme k podivné nehodě přijeli až dodatečně. Vyšetřovatel rozhodl, že musí vyslechnout i Anetku, která mezitím usnula na zadním sedadle. Moc se mi to nelíbilo, ale policista trval na svém.

„Řekni, maličká, jak to auto vybouralo?“ zeptal se vyšetřovatel. Anetka se na něj rozespale podívala a odpověděla: „Ten pán mě vzal autem a pak přiletěla maminka a zachránila mě.“

Dá se říct, že z nás tři jsem byl z té odpovědi nejvíc překvapen já.

Policajt se na nás otočil: „No pánové, tohle asi opravdu nemá cenu. My se ještě ozveme.“

Tím pro nás ten den vyšetřování skončilo.

U Marka doma jsme vyzvedli Tomíka z laskavé péče jeho paní a pak nás všechny hodil domů. Odpoledne přijela paní Klandová, takže jsem mohl v klidu uhánět do Panského Klínku, kde na mne už netrpělivě čekala moje Patricie. Přivítala mě vzrušeným vrčením a přešlapovala na místě, jako by tancovala.

„Nazdar, ty má mstitelko! Anetka je v pořádku,“ řekl jsem a objal ji kolem krku. Dala mi přední tlapy kolem ramen a přimáčkla mě svojí vahou ke stěně jeskyně. Potom mě políbila svými tuhými pysky. Technicky vzato to bylo jako dostat pusku od svěráku, ale ona přitom dokázala být nesmírně něžná.

„Páni, ještě se celá třeseš,“ řekl jsem a vykroutil se z jejího sevření, „něco jsem ti přinesl, ať nemusíš jenom zvěřinu,“ vytáhl jsem z batohu největší tác, který jsem doma našel a položil na něj obrovský kus hovězího. Patricie si ho skoro nevšimla a zadívala se na mne.

„Přijela babička, takže budu už jenom s tebou. Takovouhle chvíli jsme pro sebe neměli snad od té doby, co se narodila Erika.“

Patricie přišla blíž a šťouchla do mne čumákem. Přejel jsem jí rukou po krku až mezi ramenní klouby křídel.

„Pane jo! Ty máš ale strašný trigger. Nebolí tě záda?“ Patricie zavrčela a přikývla.

„Zkusím ti to rozmasírovat.“

Dračice si lehla na břicho do pelechu a natáhla krk. Já si jí sedl obkročmo za záda. Zabíral jsem tak, abych netlačil proti šupinám. Její křečí ztuhlé svaly byly jako struny od piána a daly se pod kůži velmi

snadno nahmatat. Pečlivě jsem postupoval podél páteře a rozmasíroval jednu strunku po druhé. Ona občas sykla bolestí, ale držela.

„Mimochodem, víš, že tě Anetka v tom autě poznala?“

Patricie zaskučela trochu víc, jak jsem jí zatlačil na jednu obzvlášť velkou bouli.

„Sakra, sama nejlíp víš, že svaly se musí pravidelně procvičovat a to platí i o těch lítacích! Proč si je netrénuješ častěji?“ rýpl jsem si do ní. Odpovědí mi bylo kousnutí do nohy. Skulil jsem se z dračích zad a třel si lýtko s otiskem zubů. Patricie se na mne koukala s hlavou posměšně nakloněnou na stranu.

„Nechtěl bych tě potkat našťvanou. Toho chlapa mi bylo skoro až líto.“

Přitáhla si mě k sobě a dostal jsem další „svěrák“. Pak už masáž pokračovala v úplně jiných dimenzích. Škrábal jsem jí na krku, v podpaždí a taky na vnitřní straně stehén. A ona vrněla jako kočka a na oplátku mě poškrábala na zádech a natrhla mi tím svetr. A pak jsme šli ještě dál. Sálal z ní tak velký žár, že v jinak chladné jeskyni bylo najednou moc teplo i na to nejlehčí ošacení. Potom jsem jí začal hladit i na tom nejsvatějším místě snad všech dračic a ona kroutila hlavou, jako že to není vůbec dobrý nápad, ale přitom odkláněla ocas a přivírala oči slastí. A úplně nakonec jsme zašli až tam, kde jsme vůbec nikdy předtím nebyli. A vyzkoušeli jsme to jak po lidském, tak po dračím.

Probudil mě chlad. Hmátl jsem po dece, ale byla pryč. Protřel jsem si oči. Od vchodu sem pronikalo trochu kalného světla začínajícího dne. Celou deku měla přes sebe hozenou Patricie. Jednou rukou se opírala o loket a do obličejů jí padaly nazrzlé vlasy. Tvářila se dost našťvaně.

„Dobré ráno, miláčku! Tak už zase ve své kůži?“ usmál jsem se na ni.

Ona se ale nesmála: „Seš prdlej?“

„Proč jako?“

„Co když z toho otěhotním? Máš vůbec představu, co by se pak mohlo stát?“

Poškrábal jsem se na hlavě: „No, co? Nakladeš vajíčko? Hele, co si dát repete? Jaůů!“ chytil jsem se za bolavé ucho: „Tys mě kousla!“

Patricie si odhrnula neposlušné vlasy z čela a konečně se usmála: „Já totiž můžu!“

Měsíc svítil střešním oknem přímo do naší postele. Patricie ležela na boku a tiše pochrupovala. Nikdy mi nevěřila, že v noci chrápe, ale bylo to tak. Z vedlejšího pokoje se ozvalo zabručení a některé z našich dětí se převálilo v postýlce. Ležel jsem na zádech a s otevřenými očima naslouchal dalším zvukům našeho domu. Byl klid, tedy až na vrčení nového pultového mrazáku, které se ozývalo z komory. Trochu jsem začal rekapitulovat události posledních tří týdnů. Pořídili jsme pár kusů nového nábytku a vymalovali kuchyň. Nad garáží jsem vybudoval pelech. Původně jsem tam chtěl mít trucovnu, ale změnil jsem názor. Podle pana Klandy měla v posledních sedmi letech Patricie od proměn pokoj, nejspíš díky změnám spojeným s těhotenstvím a kojením. Tohle období asi právě pominulo, takže budeme problematice proměn čelit častěji.

Vymýšlel jsem ovládací střechu na dálkové ovládání. Ovladač by mohl být například v náramku. Ve velkém náramku.

Patricie otevřela jedno oko. „Nemůžeš spát?“ zeptala se.

„Hmm, jenom tak přemýšlím.“

Vzepřela se na loktech: „A čemu se směješ?“

„Myslíš, že to děcka budou mít po tobě?“

„Asi ano,“ pokývala vážně hlavou.

„To bude slušnej mazec,“ zazubil jsem se na ni, „jestli vás to popadne všechny naráz!“

KONEC

VELKÝ NÁKUP

Na konec parkoviště jsem ani nedohlédl, najít volné místo nebylo přesto nic jednoduchého. Nikomu se nechtělo s plným vozíkem čvachtat břechkou moc daleko, takže jsme se všichni tlačili co nejlíže u vchodu. Otevřel jsem auto a vytáhl Tomíka. Jakmile získal svobodu, začal svými rukavičkami čistit podběhy zacákané bahnem. Zaklel jsem a odvedl ho pryč.

„Tady je kaluž!“ fňukala z druhé strany Anetka.

„Aněno! Neřvi a pojď mými dveřmi,“ pustila se do ní Erika.

„Přestaňte obě!“ vložila se do toho Patricie přísně, „Aneto, ty pojď sem a ty se do ní přestaň navážet!“ zahrozila na Eriku. Tomáš vriskal a snažil se mi vytrhnout.

Zbožňuju svoje děti!

Patricie se zastavila dva kroky za vchodem a začala se rozhlížet. „Tak, kam vyrazíme nejdřív?“

Někdo do mne zezadu narazil. Nervózní paní mě praštila taškou, zamračila se a ještě mi šlápla na nohu. Manévroval jsem v plynoucím davu s obrovským nákupním vozíkem, v němž byl uvězněn Tomáš.

„Sakra, tady se nemůžeš zastavovat! Jdi alespoň kousek vedle, vždyť nás tady ušlapou!“ zavolal jsem vyčítavě na Patricii.

„Musím se tady přece zorientovat, ne?“ dostalo se mi naprosto logické odpovědi.

Ploužili jsme se mezi regály. Holky neustále kroužily kolem a snažily se nám do vozíku propašovat kdejakou hloupost. Tomáše se mi nepodařilo udržet v improvizované kleci. Pobíhal okolo a dalo mi dost práce zajistit, aby něco nerozbil. Patricie vyhledávala věci podle připraveného seznamu. Všude proudily zástupy zamračených lidí. Jakoby se všichni proměnili v nějaký druh gigantických, nakvašených mravenců. Na rozdíl od těch normálních však nesbírali jehličí a chcípé housenky, ale zlevněné konzervy a kartony s mlíkem. Nikdy jsem nepochopil, proč vlastně většina lidí v obchoďáku vypadá tak našťavaně? Měli by přece být šťastní z toho, že je tu všeho dost a netrpí nedostatkem! Měl bych být k sobě upřímný – vždyť se taky mračím! Mysleli jsme si s Patricií, že ušetříme čas, a po návštěvě v Brodu „spácháme“ nákup v místní obchodní zóně. Zatím se tady už přes hodinu motáme v bludišti regálů a nevíme, kde co je. Davy lidí nemám rád. Nikdy jsem s tímhle nákupem neměl souhlasit! Zvláště po té události, která nás potkala loni na podzim.

Patricie najednou ztuhla. Zabrán do svých myšlenek jsem si toho nevšiml.

„Jiří!“ zavolala tiše rozechvělým hlasem. Otočil jsem se, abych se podíval, co se děje. Stála malinko nahrbená a dívala se nešťastně.

„Já myslím, že to na mě jde,“ oznámila lakonicky.

Bylo mi samozřejmě hned jasné, co tím myslí, ale chvílku trvalo, než na mne význam jejího sdělení dopadl v celém rozsahu. Pak teprve přišla panika. Napadlo mě, jestli jsem to náhodou nepřivolal těmi úvahami. Zoufale jsem se rozhlédl, abych našel nějaký úkryt. Stáli jsme v poslední uličce, takže z jedné strany byl regál, z druhé stěna hypermarketu. Lidí tu, pravda, nebylo tolik, ale pořád dost na slušný průšvih. Kousek od nás se otevřela samočinná vrata skladu a vyšel prodavač s paletovým vozíkem plným přepravěk bramborových lupínků. Popadl jsem Patricii za ruku a vlekl ji dovnitř. Ještě jsem stačil houknout na děti, aby zůstaly u vozíku. Ve skladu jsem ji už skoro nesl. Cítil jsem, jak jí tělem cukají

křeče.

Hala to byla obrovská, plná očíslovaných regálů s paletami a krabicemi. Dotáhl jsem Patricii kousek dál od vrat a položil ji na zem z hlazeného drátkobetonu. Sundal jsem jí bundu a pokusil jsem se i o kalhoty, ale proměna už byla v plném proudu.

„Co tady děláte?! Sem je vstup zakázán!“

Vřeštivý hlas patřil vyzáblé prodavačce, která se vynořila z vedlejší chodbičky. „Okamžitě vypadněte, nebo zavolám ochranku!“

Tak, a co teď? To mám tu bábu praštit něčím po hlavě, nebo se ji mám pokusit uplatit kreditkou?

„Tak slyšíte mě?!“ Nasupený výraz nepřipouštěl jakoukoli diskusi. Pohlédl jsem bezmocně na kvílející Patricii, která začínala zelenat, a dostal jsem poněkud zvrácený nápad. Vstal jsem a udělal krok blíž k prodavačce. Postavil jsem se tak, aby měla dobrý výhled na to, co se bude dít za mnou.

„Podívejte, moje žena je nemocná. Má jen malý záchvat, který za chvíli přejde. Potřebuje jen pár okamžiků klid a bude v pohodě,“ mile jsem se usmál. Prodavačka si dala ruce v bok a rezolutně zakroutila hlavou. „Máte tam venku ceduli, že je sem vstup za..zakázán.“

S uspokojením jsem sledoval, jak vyvaluje oči a začíná sinat. Za mnou se ozývaly zvuky trhaného oblečení.

„Proboha, co to je?“ zhrozila se a dala si ruce před obličej. Přišel jsem k ní blíž a chytil ji dobrácky kolem ramen. „Co myslíte? Nic zvláštního nevidím,“ řekl jsem klidně a usmíval jsem se na ni. Patricie zatím se zavřenýma očima drásala beton pařáty přední nohy. V hladkém povrchu zůstávaly viditelné rýhy. Na kloubu levého křídla jí visel cár svetru a na holeních zadních nohou měla navlečené nohavice roztržených kalhot. Z nozder jí stoupal bělavý dým.

I přes její odpor jsem přitlačil prodavačku blíž k ležící dračici. Nemohla od ní odtrhnout oči a pořád opakovala: „Ježíši Kriste, Ježíši Kriste!“

Naklonil jsem se k ní blíž a tiše jí řekl do ucha: „Copak je? Jestli máte pocit, že vidíte něco neobvyklého, tak jste asi přepracovaná.“

V tom okamžiku zvedla Patricie víčka a podívala se na ni těmi svými jedovatě žlutými světly. To už prodavačka opravdu nevydržela a s povzdechem se mi v mdlobách sesunula k nohám. Trochu jsem zmírnil její pád tím, že jsem jí chytil za světle modrou vestu s visačkou. Skoro jsem jí ji přitom sundal. Napadlo mě, že by se mohla hodit, a proto jsem si ji drze přivlastnil a natáhl si ji přes bundu. Zcepenělou prodavačku jsem odvedl za nohy a ukryl ji v hromadě roztrhaného baličího papíru. Patricie se mezitím vzpamatovávala z důsledků proměny. Přidřepil jsem k ní. „Semetrika je zatím mimo hru. Schovej se tady, já sem pošlu děcka a omrknu situaci.“

Přikývla a pak se tak nějak zvědavě koukla po skládce papíru. Ten pohled se mi moc nelíbil. Chytil jsem ji lehce za ucho. „Páťo,“ otočil jsem jí hlavu tak, abychom si viděli do očí. „Slib mi, že ji necháš na pokoji! Seženu ti nějaké jiné jídlo.“ Dračice polkla naprázdno a horlivě přikyvovala. Ne že bych své ženě nevěřil, ale pár okamžiků po proměně přece jen převládají spíš zvířecí pudy, a to by mohl být problém.

Vyhlédl jsem ze vrat a zavolal na děti. Zavedl jsem je do skladu a postavil je do řady před Patricii. Ta si sedla a ovinula ocas kolem nohou. Pohládl jsem Eriku po vlasech a začal trochu rozpačitě vysvětlovat: „Holky, víte, jak jsme vám s maminkou říkali, co se jí občas stává?“ Obě dívky přikývly a nespouštěly přitom zrak z dračice. „No, tak se jí to právě stalo. Tohle je vaše maminka,“ ukázal jsem na Patricii.

Anetka to vzala s naprostou samozřejmostí, kdežto Erika se jí viditelně trochu bála. Tomáš se na ni zasmál a vlezl jí pod břicho.

Sdělit to šetrně dětem, byl první klíčový moment. Druhý, mnohem složitější problém byl, jak ji dostat

nepozorovaně ven z obchodáku.

Svolal jsem si děti zase k sobě a přidřepil k nim. „Teď musíme udělat všechno proto, aby se o ní nikdo z těch lidí tady nedozvěděl. Hlídejte ji a já pro ni zatím seženu něco k snědku.“ Nato jsem se zvedl a vyběhl ven ze skladu.

U pultu s masem jsem sebejistě předběhl celou frontu a nechal si do vozíku naložit půlku čuníka. Lidi na mě sice divně koukali, ale modrá vesta je odradila od jakýchkoliv nepatřičných projevů. Ve skladu jsem složil maso před Patricii, která se do něj okamžitě pustila. Popřál jsem jí dobrou chuť a vydal se hledat nákladní vstup, kudy by se teoreticky dalo uniknout.

Bran tu bylo hned několik, ale všechny, bohužel, zamčené. Potkal jsem tu i pár zaměstnanců, kteří mi však nevěnovali sebemenší pozornost. Co bylo horší – všude tu visely bezpečnostní kamery a jestli na jejich druhé straně někdo seděl, mohla tu atmosféra velmi brzy zhoustnout. Bylo mi čím dál jasnější, že budeme muset odejít skrz prodejnu, a to pokud možno rychle.

Přemýšlel jsem, jestli by nešlo dát dračici do nějaké bedny, ale krabice takových rozměrů tu nikde nebyla a navíc by se určitě někdo zajímal, co je uvnitř.

Vracel jsem se pomalu v zamyšlení k Patricii a dětem, když mi pohled padl na reklamní plachtu, nedbale zmuchlanou v jednom regálu. Vytáhl jsem ji a pořádně prohlédl. Byla to reklama na mražené výrobky firmy Drakar a v rohu bylo velké, kulaté logo znázorňující loď s dračí hlavou.

Přiběhl jsem k Patricii a hodil před ní plachtu. Podívala se na mne a natočila hlavu v tázavém gestu.

„Tati, co to vlečeš?“ zeptala se Erika.

Místo odpovědi jsem k ní přiklekl, chytil ji za ramena a vážně se jí podíval do očí. „Eriko, mám pro vás důležitý úkol! Vem Anetku a doběhněte ke vstupu do obchodáku. Víš, tam, co byla ta velká bedna s plastovými zbraněmi. Vyberte si tam meče, štíty a helmy, a nezapomeňte ani na Tomáška. Zvládnete to?“

Erika trochu ustrašeně přikývla.

„Tak fajn, jděte. A neztraťte se!“ zavolal jsem ještě.

Patricie tiše zavrčela na Tomáše, který se jí pokoušel otevřít jedno křídlo.

„No holka, ještě to vydrž! Já to tady budu muset ještě trochu prošmejdit a najít pár věcí,“ řekl jsem jí a vyrazil na lov. Bylo to až nečekaně snadné. Během deseti minut jsem dotáhl na naše stanoviště vše potřebné. Patricie to obhlížela, kroutila hlavou a podrážděně frkala. Byla tu čirá lepicí páska, klubko provázku, lámací nůž, dva páry bílých, neprůhledných punčoch a dvě módní panny. Metrem, samozřejmě taky ukořistěným, jsem si začal přeměřovat Patricii. Dračice do mě dloubala prstem a pak do vzduchu namalovala otazník. Poškrábal jsem ji za uchem a povídám: „Mám jednoduchý a přitom geniální nápad, převlíknu tě za člověka!“

Než se objevily holky se zbrojí, měla Patricie pod břichem přivázané nohy z panen. Připadal jsem si trochu jako nějaký sadistický patolog, když jsem je demontoval jejich původním majitelkám, ale byl to důležitý detail celého převleku. Nohy měly navlečené punčochy. Každý pár byl přivázaný v místech kyčelních kloubů uvnitř páru dračích nohou. Jejich chodidla jsem přilepil Patricii izolepou k tlapám. Nakonec jsem z plachty udělal jakousi čabraku, složenou ze dvou pásů, které jsem dračici protáhl podél boků pod křídly a zakryl tak ukotvení falešných nohou. Na prsou a pod ocasem jsem je slepil tak, aby jí nikdo nemohl koukat pod „sukně“. Poodstoupil jsem, abych si mohl prohlédnout svůj výtvar.

„Zkus se projít. Hmm...Nesmíš moc hýbat hlavou a ocas tahej bezvládně za sebou. Bude to dobrý!“

Bylo to dobrý; možná až příliš. Dračice vypadala strašně realisticky, ale dalo se předpokládat, že tam

venku nebude zrovna moc lidí, kteří někdy skutečného draka viděli, takže by to mohlo vyjít. Patricie řapala strnule kolem mě. Toporně se klátila jako loutka, což bylo samozřejmě v pořádku. Falešné nohy jí trochu vadily, ale ohýbaly se, jak měly. Působily dojmem, že uvnitř dračice jsou dva lidé a jsou to právě oni, kdo jí dodává pohyb a ne naopak. Většinu těla jí pak kryla bílá plachta s velkým modrým nápisem: Drakar – mražené rybí prsty.

Z posledního kusu plachty jsem si udělal pončo a natáhl si ho přes hlavu. Kulaté firemní logo jsem měl na prsou. Kus látky slepené izolepou jsem si dal na hlavu jako kápi. Holky si vzaly meče, štíty a helmy a postavily se mamince každá v jeden bok. Tomík dostal helmu a posadil jsem ho Patricii na záda. Odpad po našem řádění jsem ještě nacpal pod regál a postavil se do čela toho prapodivného průvodu. Byl nejvyšší čas vyrazit, protože pod hromadou papírů se ozvalo tlumené naříkání.

Okýnkem ve vratech jsem nahlédl do prodejní haly. Zdálo se, že si někdo už všiml podezřelého pohybu v našem skladu, protože přímo před vstupem stáli dva chlapi a jejich modrá saka mě nenechala na pochybách, že jsou to firemní očka.

Otočil jsem se na Patricii. „Ti tví dračí bohové umí být někdy pěkně škodolibí, ale nemáme jinou možnost. Musíme se jim vydat na milost!“ a otevřel jsem vrata.

Oběma detektivům spadla brada málem až do rozkroku a jen se nechápavě dívali, jak kolem nich procházíme. Byla ve mně malá dušička a měl jsem co dělat, abych se nerozběhl. Patricie na tom nebyla o moc lépe. Cítil jsem, jak se potí nervozitou a u jejího dokonale strnulého výrazu jsem si nebyl jist, zda ho tak dobře hraje, nebo je to důsledek stresu. Děti si to, na rozdíl od nás, perfektně užívaly. Holky mávaly meči a Tomáš se smál na celé kolo. Lidi se zastavovali a civěli na nás. Někteří nás fotili nebo natáčeli na mobil.

„Pane, smím si ho pohladit?“ zeptal se mě chlapeček v červené bundičce.

„Jasně, kámo!“ odpověděl jsem žoviálně.

Smrkan Patricii oběhl a dupnul jí na ocas. Ta ani nekvikla, jen zakoulela očima.

„Jé, on mrknul!“ jásal kdosi vzadu, „ten maskot je boží!“

Proplétali jsme se mezi regály a já se modlil, aby to bylo už za námi. Trošku jsme i zabloudili. Trvalo to dlouhých dvacet minut, než jsem uviděl naši spásu i poslední velkou překážku – baterii pokladen. Před každým boxem byla snad desetimetrová fronta lidí, kteří se všelijak tlačili a nervózně podupávali.

Celá moje strategie byla založená na drzosti, takže jsem se rozhodl vsadit na ni zas. Zavolal jsem si Anetku a pošeptal jí, co má dělat. Anetka přikývla, napochodovala před nás, pozvedla meč a dětským hláskem zvolala: „Místo pjo djaka!“

Nebylo to skoro slyšet, ale lidé, kteří stáli nejbližší, se začali otáčet. Pak klepali svým sousedům na ramena a postupně ustupovali, aby nám udělali místo. Před námi se vytvořil úzký špalír, kterým jsme důstojně kráčeli ke kovové zábraně pokladny. Trnulo mi, když se Patricie soukala docela úzkou štěrbinou mezi pultíkem a zábradlím vedlejšího průchodu. Zato pokladní to sledovala naprosto nezúčastněně; člověk u téhle práce asi dost otupí.

Byli jsme venku! Vyhráno však ještě nebylo. Museli jsme opustit prostor kolem obchoďáku. K autu jsme pochopitelně jít nemohli, takže jsme to vzali nejdřív podél zdi a zahruli za budovu. Za hypermarketem vedla cyklostezka, která lemovala řeku Jarou. Po několika desítkách metrů se ztrácela v hustém křoví, což se nám velice hodilo. Zatočili jsme tedy po cestě. Jak jsme se blížili k úkrytu, začali jsme všichni bezděky zrychlovat a mezi křoviska jsme už prakticky vběhli. Strhnul jsem Patricii stranou do mezery v křoví a seběhli jsme po svahu až k vodě. Zatím neolístěné keře nenabízely moc soukromí, ale tady dole to docela ušlo.

Zahodil jsem svoje pončo, lámacím nožem jsem zbavil dračici její kamufláže a všechno jsem naházal do řeky.

Vyhnal jsem děcka zpátky na cestu. Chytil jsem Patricii za uši a přitáhl si její hlavu. „Já se teď zkusím i s děčkama dostat nepozorovaně k autu a domů. Tebe čekám po setmění.“ Dal jsem jí pusku na čumák a vyškrábal se po svahu. Když jsem se otočil, nebylo po dračici vidu ani slechu.

Byl večer. Patricie si nešla lehnout do připraveného pelechu nad garáží, ale všichni jsme se nasáčkovali do obývacího pokoje. Má žena, ve své nechtěné dračí podobě, ležela na boku se zvednutou hlavou. Tomík jí rajtoval ocas, Anetka drbala na krku a Erika ležela přikrytá její přední tlapou. Já seděl vedle na posteli, abych měl svoji hlavu co nejbližší k té její a mohl si s ní povídat. Popíjel jsem zasloužené pivko.

Koukali jsme na stream, kde byla jako hlavní zpráva o nečekané reklamní akci v jednom z Brodských obchodních center. Vedení obchodu to sice nechalo vyšetřovat, ale vzhledem k tomu, že mimo trochy zničeného materiálu a jedné otřesené skladnice, se nic vážného nestalo, bylo vyšetřování ještě ten den zastaveno.

Patricie zasyčela, jak jsem jí vytrhl jednu štětinu z hřívy. Zvedl jsem ji před sebe ve dvou prstech.

„Tak rodinko, dneska to bylo o tenhle chlup!“

KONEC

VZDÁLENÁ PŘÍZEŇ

Vytáhl jsem ze skříně ramínko s oblekem a pověsil ho na dveře. Kartáčem ze spodního šuplíku jsem trochu přešel klopky a rukávy saka. Naposledy jsem ho měl na vlastní svatbě. Zběžně jsem prošel kapsy, jestli tam nejsou nějaké zapomenuté odpadky nebo, v lepším případě, peníze. Dneska budu mít zase příležitost si ho vyzkoušet. Budu mít i stejnou košili, jen kravatu si vezmu jinou. Ne tak veselou. Na pohřeb se hodí spíš ta šedá, co visí vzadu.

Rozloučení se mělo konat v Brodě na městské centrále. To pro nás znamenalo nacpat do auta naše ratolesti tak, aby se co možná nejméně pomačkaly nebo vyvályly v blátě či hovínkách našeho kocoura. Měli jsme to ulehčeno alespoň tím, že nejstarší Erika nebyla doma.

Motor tiše hučel. Z klimatizované kabiny šarika se den nezdál vůbec horký.

„Co vlastně k tobě strejda Richard byl?“ zeptal jsem se Patricie, aby cesta neubíhala jen v zadumaném tichu.

Patricie se zamyslela: „Byl to tátův bratranec. To snad ani nemá pojmenování! Prostě strýc.“

„Připadá mi docela zvláštní, že má pohřeb u nás. Proč ho nepochovají v Rajchu?“

Patricie pokrčila rameny: „Tady v Brodu bude mít jen obřad. Pak ho převezou domů.“

Strýc Richard bydlel trvale v Německu, měl ale ve zvyku jednou do roka nakopnout svého medvěda a přihracovat přes půl Evropy až sem, aby navštívil své příbuzné. Naposledy to udělal, když mu bylo dvaadvadesát. Tenkrát jsem se, s touhle živoucí legendou Klandovic rodiny, měl možnost potkat i já. Moc si z toho setkání nepamatuju. Jenom to, že to byl takovej rozšafnej pán a že jsme se strašně opili jeho slivovicí.

Děti v obřadní síni dlouho nevydržely, ostatně, jak se dalo čekat. Vzal jsem je tedy ven a procházeli jsme se po hřbitově. Děcka se honila mezi starými náhrobky s oprýskanými německými jmény a já přemýšlel.

Strejda Richard prožil dětství a mládí tady v Brodu. Těsně před válkou nastoupil na obchodní akademii. Volné chvíle trávil na letišti v Ledánkách, kde proháněl nejenom holky, ale i tehdy ještě velmi primitivní kluzáky. Když v roce 1938 přišli Němci, bylo zle! V jeho žilách kolovala i německá krev, což znamenalo, že mu nová protektorátní vláda poslala povolávací rozkaz. Nastoupil na vojenskou školu Luftwaffe v Helsingenu v severním Německu. Stát se vojenským pilotem, který kluk by po něčem takovém netoužil? Pro Richarda to byla obrovská výzva, i když ne tak silná, aby rozpustila jeho zášť vůči Němcům. Poslušně tedy trénoval a čekal na svou příležitost.

Podrobnosti o pobytu v Německu nikdo z nás neznal, protože o nich Richard vždycky zarytě mlčel. Bezpečně se ví pouze o historce ze začátku léta roku 1943. Byl hlášen nálet a kadet Klanda dostal rozkaz uklidit do bunkru cvičné letadlo arado. Skočil do kokpitu a nahodil motor. Při pohledu na ukazatel stavu paliva se mu zastavil dech. Letoun měl plnou. Byla to otevřená cesta ke svobodě a slávě. Sice velmi riskantní, ale láková. Richard horečně přemýšlel a přepočítával své šance. Přidal plyn a začal se strojem rolovat po dráze. Třetí říše za ním posílala nadávky v podobě rachotu spojeneckých bomb. Přistál o 400 kilometrů dál na letišti v Norwich, kde se vzdal místnímu veliteli a zažádal o vstup do RAF. K tomu ale nedošlo, protože než se vše vyřešilo, přišel rok 1945 a válka skončila.

Strejda Richard tak nacistickému Německu nijak neublížil. Tedy, pokud nebereme v úvahu požáry

různých skladišť a strategicky důležitých budov, které se občas stávaly v jeho okolí. Žháře se nikdy nepodařilo chytit. Někteří svědci však tvrdili, že viděli oheň založit velkého, černého draka. Jenže tomu se samozřejmě nedalo věřit!

Přesto, že jsme obešli jen malou část hřbitova, trvalo nám to skoro hodinu. Obřad mezitím skončil a před síní postávaly hloučky smutečních hostí. Patricie se odpojila od jedné skupinky a přišla nám naproti.

„Ty tady všechny ty lidi znáš?“ rozhlížel jsem se okolo.

„Jenom malou část. Je tu spousta strejdových známých z Německa. Támhle jsou přátelé jeho manželky,“ řekla Patricie a s omluvou se odešla pozdravit s nějakou vzdálenou tetičkou.

Tomáš honil Anetu. Ta sice vrískala, jako že má z něho strach, ale provokovala ho k další hře.

Od hlavního vchodu na mne zamávala paní Klandová. Přišla blíž a zasmála se na pobíhající drobotinu. Její abnormálně vysoká postava byla naprosto nepřehlédnutelná.

„Tak co, Jiří? Jak to zvládáte?“

„Ujde to. Od té události na podzim jsme to měli už čtyřikrát. Jednou dokonce v obchodáku!“ Trošku jsem ztišil hlas. „Ale zatím se to daří tajit. Je to takové roztomilé zpestření všedního života,“ usmál jsem se pro změnu já, i když trošku kysele.

„Jsem ráda, že se k tomu stavíš takhle.“ Pohládila mě po rameni.

Otočil jsem hlavou k nejbližšímu hloučku lidí. „Je tu ještě „někdo“?“ zeptal jsem se.

„Ne, nikdo. Je to vzácná anomálie i v rámci naší rodiny. O Richardovi jsme to věděli jen my, jeho manželka a děti. Mimochodem, nikdo z nich to nemá.“

Přikývl jsem: „Rozumím.“

„Jdete na kar?“ zeptala se ještě.

„Ne, ne. Dáme děcka k druhé babičce a jedeme domů. Chce je vzít na víkend kamsi na vandr, tak toho musíme náležitě využít.“

„Budete mít chvílku pro sebe, co?“

„Ani ne, kolem baráku je pořád co dělat a v neděli je musíme včas vyzvednout. Mamka je hodně akční a hned jede do Tuniska, či kam. Však ji znáte!“ vysvětlil jsem.

V pozdním odpoledni jsme se s Patriicí vrátili do Pretrovic. Jen jsme si dali rychlou kávu a já letěl přehazovat cihly. Na předzahrádce mi jich ležela celá hromada a pomalu začínala zarůstat lebedou. Ještě jsem neodvezl ani dvě kolečka, když za plotem zastavilo tmavě modré audi. Nemám rád tyhle koráby s tónovanými skly. Člověk nikdy nemůže vědět, jestli na něj řidič nedělá ksichty.

Klaply dveře a vystoupil chlápek v šedém saku. Tmavé, na krátko střižené vlasy, dělaly pomalu místo čelu. Mávl na mne a pozdravil: „Guten tag. Patricia lebt hier?“

Oprášil jsem si ruce o tričko a pořádně se na příchozího podíval: „Ja, ale jestli se ode mne budete chtít ještě něco dozvědět, tak budete muset změnit jazyk. Já německy skoro nerozumím,“ upozornil jsem ho anglicky.

Příchozí s úsměvem přikývl: „Ale jistě! Vy jste manžel? Mohl byste ji, prosím, zavolat?“

„Páťo, máš návštěvu, a nabrus si jazyk!“ houknul jsem směrem do dvora.

Patricie zrovna přesazovala přeplněné květináče, takže vyšla ven v pracovním. Chlápek jí podal ruku přes branku: „Dobrý den paní...“ Krátce zamžoural na náš zvonek. „Paní Marvanovi. Jmenuji se Kurt

Valzner.“

Páta se na něj dívala trochu nechápavě, ale ruku přijala. „Co vás k nám přivádí?“ zeptala se.

Valzner se trochu nedůvěřivě rozhlédl po ulici. „Mohli bychom na chvíli dovnitř? Nezdržím vás dlouho, slibuji.“

Uvařil jsem čaj a přitom poslouchal vyprávění našeho hosta.

„Bydlím v Ybsenhafenu nedaleko pobřeží. Nedávno mě jisté okolnosti donutily pátrat po svém rodokmenu a objevil jsem jednu zajímavou informaci v naší matrice. Nebudu to dlouze rozvádět. Zdá se, že má babička měla za války nemanželský poměr s vaším prastrýcem Richardem. Chtěl jsem ho kontaktovat, ale bohužel jsem to jaksi nestihnul.“

Položil jsem na stůl konvici a letmo se podíval na Patricii. Podle toho, jak se jí zalesklo v očích, jí napadlo to stejné co mě.

„To je velice zajímavé. Chápu, že tu hledáte své kořeny, ale já jsem k němu jen velice vzdálená přízeň. Víc by vám asi řekla německá část jeho rodiny.“

Host si trochu nervózně poposedl. „Mluvil jsem s nimi, ale bohužel mi nedokázali pomoci s mým problémem.“

„Nejsem si jistá, jestli zrovna já dokážu vyřešit vaše potíže. Ať už jsou jakékoliv.“ Patricie se mu dívala přímo do očí. Valzner se zhluboka nadechl a pak z kapsy vytáhl fotografii, kterou položil na stůl.

„Do prdele!“ ulevil jsem si, když jsem viděl, co zachycuje. Fotka byla malinko rozmazaná, ale i tak na ní byl jasně rozeznatelný tmavý tvor se čtyřma nohama, dlouhým ocasem a blanitými křídly.

Patricie chvíli obrázek mlčky studovala a pak se zeptala: „To jste vy?“

Valzner přikývl.

„Není příliš chytré pořizovat věci tohoto druhu,“ postrčila prstem fotku blíž k němu. „Měl byste to zničit.“

Valzner pokrčil rameny: „Nemohl jsem si pomoci. Chtěl jsem vědět, jak vypadám. Vy to víte?“

Patricie neodpověděla.

Návštěvník vytáhl peněženku a fotografii zastrčil za obrázky ženy a dvou dětí.

„Co na to říká vaše rodina?“ zeptala se Patricie.

Valzner schoval peněženku.

„Nic, neřekl jsem jim to.“

Patricie zakroutila hlavou. „To si absolutně neumím představit. Jak se vám to vůbec může podařit utajit?“

„Pracovně hodně cestuji, takže to není až takový problém. Ovšem je to docela osamělý život.“ Usrkl čaje.

„To jsou vaše děti?“ ukázal na fotku vedle kuchyňských dveří.

„Ano,“ odpověděl jsem, protože Patricie se k tomu neměla.

„Víte, vždycky jsem si představoval, že to těm svým jednou vysvětlím, ale nejde to. Ve vaší rodině víte, o co jde. Já jsem jediný. Doma by to patrně vůbec nepochopili.“

Kurt nám potom popisoval příhody, které zažil se svojí „úchylkou“. Kolikrát musel prchat na poslední chvíli, protože ho, stejně jako Patricii, záchvaty postihovaly nečekaně a bez varování.

Já jsem ho provedl domem. Ukázal jsem mu mrazák s masem a pelech. Jemu se to líbilo a vysvětlil mi, že podobné zázemí má v chatě kdesi daleko za městem, kde bydlí.

Řeč přišla samozřejmě i na projevy drakonizmu u našich dětí. Vysvětlil jsem mu, že, podle představ mého tchána, se proměny začínají projevovat někdy kolem puberty. Nicméně by to byla docela náhoda, kdyby to některý z našich potomků měl.

„Mohl bych je vidět?“ zeptal se.

„Bohužel, ti mladší jsou u babičky a Erika je na táboře. Víš, je to taková naše skautka,“ usmál jsem se.

Kurt pokýval vážně hlavou: „Učit je samostatnosti a životu v přírodě, to se jim bude sakra hodit. Dej na mě!“

Byl večer. Pozvali jsme Kurta na večeři a pak jsme mu domluvili nocleh v místním penzionu.

Nesl jsem nám k posteli vodu, aby bylo v noci co pít. Páťa zrovna rozestýlala.

„No vida, je vás o jednoho víc,“ řekl jsem vesele a postavil sklenici na noční stolek.

Patricie se ale tvářila zamyšleně. „Abych pravdu řekla, z toho chlápka nemám zrovna ty nejlepší pocity. Něco mi na něm nesedí.“

Mávl jsem rukou: „Jasně, opatrnost je vždycky na místě, ale uvědom si, že pro něj je to taky úplně nová situace. Neříkala jsi sama, že ses vždycky cítila jako prokletá?“ Dal jsem si ruce v bok a nafoukl se jako žába. „Nemít mě, tak seš taková doted!“

Z postele přiletěl polštář a trefil mě do obličeje.

Druhý den přišel Valzner až odpoledne.

„Strašně se omlouvám, přátelé, ráno mi zavolal jeden zákazník. Musel jsem mu věnovat mnohem více času, než jsem chtěl.“

Patricie se vlažně usmála: „Nic se neděje. Ovšem dnes nás budete muset omluvit. Musíme jet do Brodu vyzvednout děti.“

Kurt zvedl ruce v omluvném gestu: „Samozřejmě v tom případě vás nebudu dál obtěžovat a rozloučím se. Ale musíte mi slíbit, že mě někdy přijedete všichni navštívit, platí?“

V tu chvíli mi zazvonil mobil.

„Pan Marvan? Tady Veselý, vedoucí tábora Na Kopečku.“ Z tónu toho hlasu se mi zvedly chlupy na zátylku. „U telefonu. Stalo se něco?“

Muž na druhém konci si odkašlal. „Jak bych vám to jen...vaše dcera je pryč! Zmizela během polední pauzy. Já jsem tou dobou nebyl v táboře, ale nikdo nic neviděl, snad jen její spolubydlící, ale z té nejsme schopni vypáčit jediné slovo. Stan je zdemolovaný a...“

Začaly se mi dělat mžítka před očima. „Volal jste policii?“ přerušil jsem jeho poněkud nesouvislé vysvětlování.

„No, chtěl jsem nejdřív informovat vás, ale hned jim volám!“

Zatrnulo mi a skoro jsem zařval: „Ne! Tedy..počkejte s tím. Ono Eriku občas takhle něco popadne. Já vím, měli jsme vám to říct, ale ..no, každopádně nejdřív bych se na to chtěl podívat osobně. Počkejte s policií na mě. Na mou zodpovědnost. Ano? Jsem tam do půl hodiny!“

Veselý byl mojí prosbou poněkud zaskočen a bylo znát, že mu není příliš po chuti, ale nakonec souhlasil.

Vyletěl jsem ven z baráku jako kulový blesk. „Páťo, je zle! Eriku to raflo. Musíme okamžitě pro ni, jinak ji budou do hodiny lovit se sítěma!“

„No jo, ale co Tomík a Aneta? Babička už čeká na letišti!“ chytila se Patricie za hlavu.

Kurt nám sice nerozuměl ani slovo, ale podle toho, jak jsme na sebe ječeli a vyvalovali oči, pochopil, že se něco děje a dožadoval se vysvětlení. Když jsem mu stručně popsal situaci, byl připraven nám pomoci. „Můžu bez problémů hodit Patricii do Brodu. Stejně mám cestu tím směrem. Nebo je můžu zavést i zpátky sem! Mně na nějakém tom kilometru navíc nesejde.“

Patricii se vysloveně nechtělo, ale nakonec uznala, že je tohle to nejrychlejší řešení. Přehodil jsem do Kurtova auta dvě sedačky a rozjeli jsme se každý na jinou stranu. Ani jsme se pořádně nerozloučili.

Tábor byl naštěstí jen nějakých třicet kilometrů od Pretrovic. Plyn jsem celou cestu držel až na podlaze a na parkovišti jsem zastavil smykem. Až do tábora jsem dojet nemohl, ale já stejně nepočítal, že se tam něco vyřeší. To nejzajímavější se momentálně děje někde v okolí, v hustém křoví nebo tmavé rokline. Tam někde sedí moje holčička! Nejspíš pěkně vyplašená a hladová. Sakra! To byla hrozně nepříjemná představa.

Naházel jsem si do batohu veškeré vybavení, které jsem v rychlosti nasbíral doma, dotáhl popruhy a uháněl poklusem k táboru. Bylo to asi kilometr hustým lesem. Občas jsem zastavil a zavolal Eriku jménem. Nic!

Uprostřed tábora, skládajícího se z dvaceti podsadových stanů, dvou týpýček a jedné prkenné jídelny, byla skrumáž dětí. Bez problému jsem mezi nimi našel hlavního vedoucího a zamířil přímo k němu.

„Tak jsem tady,“ řekl jsem udýchaně a podal mu ruku. Veselý se na mě díval trochu překvapeně. „Pan Marvan. Mám pravdu?“ Přivřel vedoucí jedno oko. „Co vás sem přivádí? Stalo se něco?“

Kdyby v tu chvíli vytáhl klacek a bacil mě s ním po hlavě, asi bych na tom byl lépe.

„Vždyť jsme si před chvilkou telefonovali, že mám přijet! Říkal jste, že se vám ztratila Erika,“ vyštěkl jsem na něj.

Vedoucí zavrtěl překvapeně hlavou: „To těžko! Erika je tady a v pořádku. Navíc, volat jsem vám nemohl, protože mi včera někdo ukradl mobil.“

„Tatí, tatí!“ křičela Erika, která právě vyběhla ze stanu následovaná svojí kamarádkou Vendulkou. „Proč si přijel?“

Začal jsem tušit obrovskou, ale skutečně obrovskou zradu.

„Stalo se něco?“ zeptal se starostlivě Veselý, když viděl můj obličej.

„Nic. Snad nic. Asi jen nedorozumění,“ mumlal jsem spíš pro sebe a rychle tahal z kapsy mobil.

„To ani nezkoušejte a běžte támhle na kopec. Tady není signál.“ Ukázal mi vedoucí směr a usmál se.

Praštil jsem batohem o zem, až mražené maso zachřestilo a upaloval na kopec jako šílenec. Musel jsem se křovím prodrat skoro až na vrchol, než jsem chytil signál. Vyťukal jsem Patriciino číslo. Její mobil nebyl k zastizení. Sotva jsem to típnul, zazvonil příchozí hovor.

„Kde jste? Za chvilku mi to letí a nikomu z vás se nemůžu dovolat!“ volala moje máti podrážděně.

„Mami, mám problémy. Veliké problémy! Prosím, nech to letadlo odletět a hlavně za žádnou cenu nespouštěj oči z děcek! Všechno ti vysvětlím později.“

Bylo už pozdě v noci. Snažil jsem se nebouchnout dveřmi, abych nikoho neprobudil. Přesto předsíň zalilo světlo z kuchyně, jak mi paní Klandová vyšla naproti a vážně mi pokynula, abych šel dál. Těžce jsem dosedl na židli a opřel lokty o stůl. Tchán přede mě postavil láhev hruškovice a zeptal se: „Dáš si?“

„Ano prosím, dneska to fakt potřebuju!“

Napili jsme se všichni tři.

„Jak to vypadá?“ zeptala se paní Klandová.

Shrbil jsem se unaveně nad prázdnou sklínkou. „Ptali se snad úplně na všechno. Jestli měla důvod odejít, jestli má milence, jestli už někdy něco podobného udělala, jestli bere drogy, jaké má zvláštní znaky a tak. Prostě si myslí, že práskla do bot s nějakým šamstrem.“

„A cos jim řekl o těch zvláštních znacích?“ zbystrčil tchán.

„Co by? Že když je našťvaná, tak zezelená a začne plivat oheň.“

„Vážně?!“ zhrozil se pan Klanda. „Co voni na to?“

„Chlápek se smál a říkal, že ta jeho to dělá taky!“

Když jsem viděl jeho zděšený výraz, rychle jsem dodal: „Mohl jsem jim říct naprosto cokoliv. Stejně mě nebrali vážně. Pro ně je to už vyřešený!“

Druhý den jsem sebral všechny děti a odjeli jsme domů. Domluvil jsem hlídání a šel do práce, protože zůstat v domě bylo nesnesitelné. Všude jsem ji tam viděl. Navíc jsem měl hrozné výčitky, že jsem ji, já pitomec, ještě nacpal tomu hajzlovi do auta. V noci jsem nemohl spát a pořád jsem přemýšlel, kde a jak bych ji měl hledat.

Nedělo se nic. Dobře čtrnáct dní jsem se potácel od ničeho k ničemu. Policie neměla žádné zprávy a navíc se mě děti pořád ptaly, kdy že se nám maminka už vrátí? Neměl jsem sílu jim vysvětlovat, že se to už možná nikdy nestane.

Jedné takové bezesné noci jsem to už nevydržel. Vstal jsem a šel se podívat do jejího pelechu nad garáží. Měl jsem takovou bláhovou naději, že ji tam najdu, jak spí, stočená do klubíčka. Ale pelech byl prázdný a studený. Sedl jsem si do něj a přemýšlel.

Ten chlap nás nemohl najít náhodou. Musí to nějak souviset se strejdou Richardem – jak jinak by toho o nás tolik věděl? Musel tedy logicky pátrat v Gablingenu, kde strejda v posledních letech žil. Třeba tam nechal nějakou stopu? Pevně jsem se rozhodl, že se tam vypravím a zkusím štěstí. Byla to sice chabá naděje, ale pořád lepší, než se tady užírat!

Hned druhý den jsem děti odvezl ke Klandům. V práci jsem si vzal dovolenou a vyrazil na cestu. Jel jsem raději vlakem, protože jsem si nebyl úplně jist, jestli by naše auto tuhle cestu vydrželo.

Našel jsem si nocleh v levné ubytovně na předměstí a začal jsem se rozhlížet po okolí. Čekal jsem samozřejmě, že výlohy budou veliké, ale na místě samotném byla situace daleko horší, než jsem předpokládal. Spočítal jsem si, že s maximálním šetřením tady můžu zůstat nanejvýš pět dní a pak bude na našem účtu tak akorát na návrat domů. Musel jsem sebou hodit.

Zašel jsem se zeptat na matriku, navštívil jsem Richardův dům a zařukal jsem i u sousedů. Všude jsem se setkal s pochopením a vstřícným přístupem, ale informace jsem nezískal žádné. Jestliže tady Kurt někdy čmúchal, tak si ho nikdo nevšiml, nebo si ho nezapamatoval.

Čas plynul a já neměl nic. V zoufalství jsem obcházel i okolí městečka a prohlížel osamocené stavby a opuštěná skladiště. Naslouchal jsem, jestli neuslyším nějaký podezřelý zvuk z útrob prázdných budov, ale nebylo to nic platné.

Poslední den mého pobytu se pomalu přehoupl do večera. Šoural jsem se městečkem k ubytovně. Byl pátek a navíc vrchol turistické sezóny, takže všude bylo náležitě veselo. Míjel jsem hloučky rozjařené omladiny. Lidé byli bezstarostní a chtěli si po celotýdenním shonu trochu vyhodit z kopýtko. Taky jsem se rozhodl, že na chvíli vypnu. Na malém náměstíčku plném zaparkovaných aut, byla jedna hospůdka na druhé. Peníze mi už sice skoro došly, ale na dvě piva jsem ještě měl.

Uvnitř lokálu bylo zoufale plno, pouze u okna byl volný stůl pro dva. Pravděpodobně odtud právě někdo odešel. Ovšem ještě jsem si ani pořádně nesednul, když jsem si všiml, že přes opěradlo protějšjí židle je přehozená plátěná taška. Potichu jsem zasakroval a vstal, abych vyklidil pozice, když se objevila

její majitelka.

„Entschuldigen Sie mich, bitte!“ vypráskal jsem veškerou svoji zásobu německých slovíček během jediné vteřiny.

„V pohodě, to místo je volné,“ usmála se příchozí. Její angličtina měla čistý britský přízvuk. „Ovšem jestli potřebuješ i moji židli, tak jsem zrovna na odchodu.“

Strašně jsem zatoužil po někom, kdo by mě přivedl na jiné myšlenky. Po někom, kdo řeší „normální“ problémy, o kterých se může s ostatními pobavit.

„To je škoda... tedy, že zrovna odcházíš.“

Žena pozvedla obočí a trochu předsunula spodní ret. „No, já vlastně nikam nespěchám,“ řekla a posadila se. Pak se trochu zavrtěla a spiklenecky na mne mrkla: „Víš, já si sem vlastně přišla jen přepudrovat nos.“

Trochu nuceně jsem se zasmál. Měla dlouhé, černé vlasy vzadu stažené do koňského ohonu. Jeden pramen jí padal přes čelo do šedých očí. Obličej měla protáhlý a nos malinko hrbatý. Hádal jsem, že může být asi tak v mých letech, ale já mám na tohle strašně mizerný odhad. Každopádně, uměl bych si představit u stolu i hezčí společníci.

„Můžu tě na něco pozvat?“ Tohle jsem fakt přehnal; tedy vzhledem ke své finanční situaci.

„Dám si vodu,“ řekla, usmála se tak podivně na bok a opřela se loktem o stůl. Z rukávu bílého trička se jí, jako had, plazilo po ruce černé tetování.

Objednal jsem pití. Moje společnice se pohodlně opřela do židle.

„Nejsi Němec. Jsi tu pracovně?“

Neměl jsem moc chuť bavit se o svých záležitostech, a proto jsem trochu úsečně řekl: „Jsem tu na dovolené.“

„Tomu se nedá věřit. Na to vypadáš moc ustaraně.“

Samozvaná psycholožka - no to jsem si dal! Rozhodl jsem se, že když už musím hrát tuhle hru, tak karty budu rozdávat já.

„A ty, jsi tady na dovolené?“

Zatvářila se trochu záhadně. „Ano i ne. Víš, mám takové volné zaměstnání, takže si práci vozím sebou. Ostatně, támhle stojí.“ Ukázala přes okno na parkoviště venku. Mezi vozy se vyjíkala veliká, tmavočervená dodávka.

„Takže podnikáš v dopravě?“ zeptal jsem se možná trochu moc nezúčastněně.

„Ale vůbec ne, já dělám programové analýzy. V tom karavanu mám kancelář a vlastně tam i bydlím.“

„To je dobrý,“ pochválil jsem opravdu nevšední nápad. „Takže teď si sem přijela za nějakým zákazníkem a řešíš to přímo v místě?“

„Vůbec ne,“ zasmála se, „já pracuju výhradně po síti. Auto mám jako pojízdný dům. Když se mi někde líbí, tak zastavím. Až se mi to omrzí, popojedu kousek dál.“

Pousmál jsem se: „Jo, je to tu fajn.“

Trošku přivřela jedno oko. „Popravdě, tady je něco trošku jiného. Někoho jsem tady hledala, abych se mohla optat na pár věcí.“

Bolestně mi to připomnělo můj vlastní problém. „Našla si ho?“

„Ne. Umřel, je to asi tři týdny.“

„To je mi líto. Některé otázky by neměly zůstat bez odpovědí.“ Pokýval jsem hlavou.

„Ono to vlastně nebylo až tak zásadní,“ mávla rukou. „Chtěla jsem jen vyprat špinavé rodinné

prádlo.“ Odmlčela se, jakoby něco zvažovala. Po krátké pomlce pokračovala: „Nedávno jsem se hrabala ve starých rodinných dokumentech a našla jsem milostný dopis. Ukázalo se, že má babička kdysi prožila románek a nebylo to bez následků. Její manžel zahynul při náletu. Stalo se to, ještě než porodila, a všichni předpokládali, že dítě – můj otec – je jeho. Já se rozhodla najít svého pravého dědečka. Bohužel pozdě.“

Napadla mě naprosto šílená myšlenka. Ne, ne, ne, říkal jsem si, tohle není možný! Svitla mi tím však malinkatá jiskřička naděje a já se rozhodl nenechat ji uhasnout za žádnou cenu. „To se stalo za války?“

Přikývla a napila se.

„A ten člověk byl Němec?“ Snažil jsem se vší silou uklidnit.

„Ano, docela zvláštní, že? On byl v Anglii, protože byl pilot a...“

„A zběhl. Přeletěl přes Kanál,“ doplnil jsem její slova.

Ztuhla a trochu vyjeveně se na mě podívala. „Jak to víš?“

Usmál jsem se. „Odhadl jsem to podle toho, jak dramaticky jsi to říkala.“

Pokývala hlavou: „No jo, je to tak. Po válce se vypařil a vrátil se zpátky do Německa. V posledních letech bydlel tady.“

Ruka se sklínkou se mi začala třást a v krku mi vyschlo.

Odhrnula si z čela pramen vlasů a pokračovala: „Jmenoval se...“

„Richard Klanda.“ Víím, lidem by se nemělo skákat do řeči, ale já si nemohl pomoci.

Sklenici, z níž se chtěla zrovna napít, postavila na stůl rychleji, než asi chtěla. Dokonce trochu vylila. „Jak víš, k sakru, tohle?“

Trochu jsem si poposedl: „To je jednoduchý, kdybys hledala třeba pilota Poláka, byl by to problém, protože do Británie jich odešla spousta. Ale Němci byli všeho všudy tři. A tady bydlel právě Klanda. Víím to, protože se trošku zajímám o vojenskou historii. A řeknu ti ještě něco; Klanda byl sice Němec, ale pocházel z Čech.“

Překvapeně na mě koukala s otevřenou pusou. Pak lehce zakroutila hlavou: „Ty víš snad všechno,“ řekla a přiložila sklenici k ústům.

Cítil jsem, jak se mi dělá knedlík v krku. Horečně jsem si dával v hlavě dohromady všechny informace. Nebylo pochyb! Předě mnou sedí vnučka strejdy Richarda. Teď, nebo nikdy!

„Ne, zdaleka všechno nevím. Je jedna věc, na kterou bych se tě rád zeptal.“ Nadechl jsem se a naklonil trochu blíž: „Jaký je tvůj vztah k drakům?“

Kočena vyprskla vodu a začala kuckat. „Co si to řekl?“ zeptala se, když zase popadla dech a vyvalovala při tom oči tak, že vyvalit je víc, určitě by jí vypadly na stůl. Najednou se hlasitě zasmála a opřela se zase do židle. „Sakra, musím uznat, že máš dost originální způsob, jak někoho sbalit. To se musí nechat!“

Hrála to dobře, ale já měl jasno. Přimhouřil jsem oči: „To si fakt myslíš? Tak si to probereme: Richard měl dost neobvyklou schopnost; občas se mu nekontrolovatelně měnila podoba a tahle vlastnost je dědičná.“

Zakroutila hlavou: „Můj otec nic takového nedokáže!“

„To nic neznamená. Může se to dědit i přes generaci.“ Nenechal jsem se zviklat a pokračoval: „Máš práci, která dovoluje, aby ses i několik dní nemusela potkat s žádným člověkem. Navíc při tom cestuješ z místa na místo a ještě ke všemu v dodávce; jo, není to karavan, ale dodávka bez oken!“

Mírně škodolibý úsměv, který nasadila, než jsem začal mluvit, pomalu mizel. „Okna tam nejsou, aby

mi sluníčko nesvítilo na monitor.“

„Nebo proto, aby nebylo vidět kdo, nebo spíš co, je uvnitř?!“ zapochyboval jsem o jejím vysvětlení.

Teď už se neusmívala ani trošku. Podle výrazu bych řekl, že kdyby měla zrovna drápy, tak je tasí a vrhne se mi po krku. Dívala se mi přímo do očí a ani nehlesla. Rty měla tak pevně stažené, že se jí kolem pusy až dělaly vrásky. Hodnou chvíli takhle seděla, než se najednou zvedla a procedila mezi zuby: „Tady to řešit nebudeme!“ a nejkratší cestou vyšla z lokálu.

Zapltil jsem u pultu a rychle vyběhl za ní. Stála opodál ve stínu košatého javoru a dívala se do země. Už se dávno setmělo a kolem svítily jen pouliční lampy. Promluvila ke mně, aniž by zvedla oči: „Nikdy jsem to nikomu neřekla. Celej život se klepu strachy, že mě to popadne někde, kde se z toho nebudu moct vykroutit. Žiju s tím jako krysa!“ Konečně se na mne podívala. „Jak to můžeš, k sakru, vědět?!“

„Protože žiju s takovou dračicí, jako seš ty.“ Stoupl jsem si trochu blíž. „A řekl bych, že podle všeho je to tvoje velmi vzdálená sestřenice.“

Trochu přivřela jedno oko: „Vážně?“

„Jo. Hele, já chápu, že je to pro tebe citlivý téma,“ povzdechl jsem si, „ani bych o tom s tebou normálně nemluvil. Naše utajení spočívá, mimo jiné i v tom, že po ničem nepátráme a neptáme se, ale mám problém a potřebuju pomoc.“

Mlčela a jenom se na mě dívala, ale nezdálo se, že by moc sledovala, co říkám.

„Je to měsíc, co se u nás objevil chlápek, kterej se nám nejdřív velhal do baráku a pak mi unesl moji Patricii.“

„A proto jsi mě hledal?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Ale vůbec ne,“ přejel jsem pohledem po koruně javoru. „Před čtvrt hodinou jsem neměl nejmenší tušení o tvé existenci. Já přijel hledat ji.“

Ošklivě se na mě zamračila: „Jo a jen tak mimochodem sis nastudoval všechno o Klandovi, co?“ Přimhouřila oči. „Ta tvoje historka je fakt dojemná!“

Měla pravdu, lhát se prostě nemá a já na to skoro doplatil. „Patricie se jmenovala za svobodna Klandová. Byla to jeho praneteř. Strejda Richard je slavná postavička jejich rodiny; proto jsem to věděl.“ Zatvářil jsem se bezděky provinile.

„No dobrá, to by mohlo být,“ trochu povolila. „Proč si myslíš, že ti pomůžu?“

„Protože ten chlápek tvrdil, že je Richardův vnuk.“ Udělal jsem krůček ještě blíž, abych nemluvil tak nahlas. „Šel cíleně po Patricii. Věděl co je zač a znal Richardovo tajemství. Pomůžeš mi, protože je jen otázkou času, kdy přijde i na tebe!“

Chvíli přemýšlela, a pak napřáhla ruku. „Já jsem Elizabeth, ale říkej mi Liz.“

Stiskl jsem její malou dlaň. „Já jsem Jiří, ale můžeš mi říkat, jak chceš.“

Pozvala mě „domů“. Jak jsem předpokládal, dodávka byla uvnitř téměř prázdná. V jednom rohu se tísnil sprchový kout a u stropu bylo nalepeno několik skříněk. Na stolku, který se dal vyklopit ze stěny, byl notebook a hromady papírů. Jediným volným kusem nábytku bylo pohodlně vyhlížející skládací křesílko. Podlaha i část stěny byly vypořstované. Zkrátka, dokonalý pelech na kolečkách.

Obhlížel jsem interiér a uznale pokyvoval hlavou. „Jak řešíš metabolický šok?“

„Cože?“ Z přihrádky vytáhla další skládací židličku.

„Takovej ten hlad po přeměně.“

„Aha. Já tomu říkám dračí hlad. Mám lyofilizát.“ Otevřela jednu skříňku. Byla plná vakuovaných

pytlíků se sušeným masem. „Prostě si jich pár roztrhnu a hodím to na pět minut do vody. Je to taková železná zásoba. Pokud je příležitost, tak si skočím něco ulovit,“ řekla na vysvětlenou a sedla si k počítači. Já se posadil do druhé židličky.

„Tak co pro tebe můžu vlastně udělat?“

„Upřímně řečeno, nevím.“ Sklonil jsem hlavu. „Když ses vyptávala po Richardovi, neřekl ti někdo o chlápku, kterej by se po něm taky sháněl?“

Zakroutila hlavou: „Takže ty vůbec nevíš, kdo to je? Tím by se možná dalo začít. Máš jeho fotku?“

Tu jsem samozřejmě neměl. Důkladně jsem jí ho alespoň popsal. Bylo to na prd! Takových lidí po světě běhají milióny. Pak mě ale napadlo, že mohl navštívit Richardův pohřeb. A fotky z pohřbu byly na internetové galerii. Tak jsme je důkladně prohlédli a opravdu, v pozadí několika z nich jsem ho našel. Držel se, převít, pořád stranou, takže ani jedna ho nezabrala dostatečně detailně, ale s tím si Liz hravě poradila. Zkušeně vytáhla, vyzvěťšovala a vyčistila výřez. Získali jsme tak pět v celku slušných podobizen.

„Dokážeš ho podle toho najít?“ zeptal jsem se a zamyšleně koukal na monitor.

Liz něco soustředěně psala na klávesnici. „Mně by to trvalo moc dlouho. Zadáme to odborníkovi.“

Rád jsem používal skype. Měl jsem tam asi dvacet kontaktů. Liz jich měla snad tisíc! Vybrala si ikonku s vyschlou postavičkou. Zapívalo to a na roletce s videohovorem se objevila osmahlá tvář. Kdyby si ten chlápek dal do pusy jointa, byl by to dokonalý Jamajčan.

„Čau krásko, rád tě vidím!“ zubil se do kamery.

„Já tebe taky. Hele, Bobo, potřebuju najít jednoho klienta. Mrknul by ses na to?“ Usmála se a kliknutím odeslala naši malou galerii. Bobo ji chvíli studoval, než znova juknul do kamery. „Není problém. Stačí, když mi pošleš jeho jméno, adresu, mobil a číslo konta.“

Liz nakrčila nos. „Fakt moc vtipný! Ha, ha, ha. Jestli to nezvládneš, tak jdi do hajzlu!“

„Tam už jsem,“ pokýval Bobo hlavou. „Jak to budu mít, tak brnknu. Očekávám tvůj vděk,“ řekl a ukončil hovor.

„Tak,“ řekla Liz a protáhla se v křesle. „Tím jsme pro dnešek nejspíš skončili.“

„Jak dlouho mu to potrvá?“ zeptal jsem se.

„Nevím, možná celou noc.“

Rozhodl jsem se, že se půjdu raději vyspat. Liz si vzala adresu mého hotelu s tím, že se tam ráno sejdem. Když jsem opouštěl parkoviště, ještě jednou jsem se otočil. Lizina dodávka čněla mezi ostatními auty jako spící drak mezi balvany. Dostal jsem hloupý nápad, zůstat tady a zpovzdálí ji hlídat až do rána. Vynadal jsem si za to a odešel.

„To máš jenom takovej malej batůžek?“ zeptala se, když jsem otevřel dveře jejího auta.

„Hledání je hlavně duchovní záležitost, na to moc věcí nepotřebuju. Už jsi snídala?“ Hodil jsem batoh za sedadlo a nabídl jí ještě teplé rohlíky z papírového pytlíku. Jeden si vybrala a na oplátku mi podala list papíru.

„Řeknu ti, ten tvůj Fritz je pěkný číslo,“ řekla s plnou pusou. „Ve skutečnosti se jmenuje Herman Schmitke. Vystudoval biologii a dlouho pracoval v Africe, Malajsii a Austrálii pro různé přírodovědné organizace. Pak ho život chudého vědce přestal bavit a začal obchodovat se zvířaty. Na tom by samozřejmě nebylo nic špatného, kdyby se nespécializoval na druhy, které jsou buď ohrožené, nebo jim hrozí přímo vymření. Když jsi chtěl pandu nebo bílého nosorožce, stačilo zavolat Schmitkemu a on ti ho